

卒業-雪月花殺人ゲーム

ฆาตกรรมหิมะ พระจันทร์ ดอกไม้

ความรัก
ความฝัน
ความแค้น

อิงาชิโนะ เคโงะ ฝึยน
บัณฑิต ประดิษฐานนุวงศ์ แปล

บาทกรรสมหิมะ พระจันทร์ ดอกไม้ 卒業-雪月花殺人ゲーム

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

อิงาชิโนะ เคโกะ เขียน
บัณฑิต ประดิษฐาณวงษ์ แปล

ชาตกรรมหิมะ พระจันทร์ ดอกไม้

บทที่ 1

1

“ฉันรักเธอ อยากจะแต่งงานกับเธอ”

คางะพูดชัดเจนโดยไม่แสดงอาการลังเลแม้แต่หน่อย แม้เวลาพูด
เช่นนี้เขาก็ยังสบตาอีกฝ่าย

ซาโตโกะก็มองตอบสายตาเขาตรงๆ เช่นเดียวกัน แต่เหตุใดคำพูด
เขาไม่กระทบใจในทันที เพียงรู้สึกที่กำลังประสบช่วงเวลาอันไม่ธรรมดา
แต่ก็ทำให้ใจเต้นแรง กว่าจะเข้าใจในคำพูดนั้นก็ต้องใช้เวลาหลายวินาที
ระหว่างนั้นทั้งสองจ้องหน้ากันจนซาโตโกะเอ่ยปากขึ้น

“ทำเอาฉันตกใจอีกแล้ว”

คางะเหมือนผิดคาดกับคำตอบนี้ “อีกแล้วอย่างนั้นหรอ” เขาเลิกคิ้ว
“ใช่ แต่ไหนแต่ไรมาแล้วนายมักทำให้คนตกใจ ชอบทำหน้าตาย

เวลาพูดเรื่องใหญ่”

“ใช่หรือ”

ในที่สุดคางะสีหน้าอ่อนคลายลง ซาโตโกะเห็นเช่นนั้นจึงเสยผมตรงยาวพลงย้มเห็นฟันขาว

พวกเขาอยู่ที่มุมหนึ่งของสนาม มีสมาชิกชมรมรักบี้และชมรมกรีฑากำลังวิ่งไปทั่ว ด้านข้างมีบาร์โหน 3 อันเรียงกันอยู่ คางะนัดให้มาพบที่นี้ตอนเจอกันเมื่อพักเที่ยงที่โรงอาหาร

คางะอยู่ในชุดเคนโด เป็นช่วงเวลาสั้นๆ ก่อนเริ่มกิจกรรมชมรม หรือว่าเขาอาจแต่งชุดมาเพื่อรวบรวมสติก่อนสารภาพเรื่องสำคัญ ซาโตโกะคิด

“แล้ว...จะต้องทำยังไง ต้องตอบว่ารับหรือไม่รับอย่างนั้นหรือ”

เธอถาม คางะยังคงยืนนิ่ง สายหน้าซำๆ

“ไม่ต้องทำอะไรเลย นี่ไม่ใช่การขอแต่งงาน เป็นเพียงการแสดงเจตนาารมณ์ของฉัน แต่เธอจะรักใคร จะแต่งงานกับใครเป็นเรื่องของเธอ แค่อยากให้อัปทราปถึงความรู้สึกของฉัน”

“ผิดคาดจัง”

ซาโตโกะบอกความรู้สึกของตนเองตามตรง “นายนี้ตั้งแต่ ม.ปลายแล้ว...ไม่สิ ตั้งแต่ก่อนหน้านั้นอีก ฉันคิดว่านายเล่นแต่เคนโดอย่างเดียวไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิงหรือความรัก ถึงจะมีความรู้สึกแบบนั้นก็ไม่คิดว่าจะพูดออกมา”

ทันใดนั้นคางะหลุดยิ้มเฝื่อน ใบหน้าเข้มแดงเรื่อขึ้นมา

“ราวกับตำราฮางาคูระเลย”

“ฮางาคูระอะไรหรือ”

“ตำราฮางาคูระ...ที่บอกว่าวิถีของนักรบคือการค้นพบความตายในหนังสือเล่มนั้นว่าไว้ ความรักคือการซ่อนเร้น”

“ตรงกับภาพลักษณ์ของเธอเลยทีเดียว”

“นั่นเป็นแนวคิดที่ไร้สาระ ฉันเป็นพวกหากรู้อะไรชัดเจนก็จะพูด

ออกไป เพราะฉะนั้นถึงจำเป็นต้องบอกความรู้สึกที่มีต่อเธอด้วย ก่อนจะเรียนจบ”

ว่าแล้วคางะก็ยกมือ “ไปละ” แล้วออกเดิน ตอนผ่านข้างตัวไป ซาโตโกะสัมผัสได้ถึงกลิ่นเหงื่อออกเปรี้ยวซึ่งฝังอยู่ในชุดเคนโด

ซาโตโกะถามคางะจากด้านหลัง

“เดี๋ยว ทำไมถึงได้คิดมาสารภาพวันนี้ล่ะ”

คางะตอบทั้งยังหันหลัง

“เพราะเกิดอยากสารภาพวันนี้ คิดแค่ว่าอยากบอกก่อนจะมีการแข่งรอบคัดเลือกเดือนหน้า”

“เหรือ แต่ถ้าปากใจเลยนะ ต่อไปสายตาที่มองนายคงเปลี่ยนไป”

“ช่วยไม่ได้สิน่า ก็สายตาดันที่มองเธอมันเปลี่ยนมาตั้งแต่หลายปีก่อนแล้ว”

คางะออกเดินอีกครั้ง เจ้าตัวคงไม่ได้ตั้งใจ แต่มองจากข้างหลังแล้ว ข้างส่งางาม แสดงถึงความมั่นใจ ซึ่งไม่เปลี่ยนไปเลยตั้งแต่สมัยมัธยมปลาย ซาโตโกะคิด

มหาวิทยาลัย T มหาวิทยาลัยรัฐซึ่งซาโตโกะเรียน อยู่ในช่วงรอยต่อของเมือง T ซึ่งเป็นเมืองใหญ่สุดของจังหวัด และเมือง S ซึ่งอยู่ติดกัน แต่ข้อเท็จจริงที่ถูกต้องคือมหาวิทยาลัยอยู่ในเมือง S สถานีรถไฟใกล้ที่สุดชื่อ ‘สถานีหน้ามหาวิทยาลัย T’ เป็นสายรถไฟเอกชนซึ่งแล่นมาจากกลางใจเมือง T นักศึกษามหาวิทยาลัย T กว่าครึ่งจะใช้สถานี่นี้ และเดินตามถนนชื่อว่า ‘ถนนมหาวิทยาลัย T’ ราว 1 กิโลเมตรก็จะถึงประตูใหญ่ของมหาวิทยาลัย

สมกับที่ทางภูเขามาสร้าง รอบมหาวิทยาลัยไม่มีอะไรดึงดูด แต่อุดมสมบูรณ์ไปด้วยธรรมชาติอันสวยงาม ช่วงนี้ต้นไม้เริ่มมีสีส้ม อีก 2-3 สัปดาห์ภูเขาทั้งลูกคงผลัดใบ

รอบด้านเขียวขจี แต่สองข้างถนนมหาวิทยาลัย T แน่นขนัดไปด้วยร้านรวง เช่น ร้านกาแฟ ร้านอาหาร ร้านไฟนกกะระจอก อาจกล่าวได้ว่าร้านค้าเหล่านี้อยู่ได้ด้วยนักศึกษามหาวิทยาลัย T เพียงทีเดียว แต่การแข่งขันเพื่อความอยู่รอดก็รุนแรง เปิดร้านไม่ทันไรก็มีอันต้องปิดไปแล้วเปิดเป็นร้านใหม่บ่อยมาก ทว่าตั้งแต่ก่อตั้งมหาวิทยาลัยมา ยังไม่มีร้านปาจิงโกะเลยสักร้าน ซึ่งเป็นผลพวงจากการต่อต้านของชาวบ้านและศิษย์เก่ามหาวิทยาลัย ทำให้ผู้ประกอบการไม่สามารถเข้ามาได้

ร้านที่ใช้เป็นแหล่งพบปะประจำของพวกเขาซาโตโกะชื่อ ‘ตัวตลกสายหน้า’ เดินจากประตูใหญ่ของมหาวิทยาลัยไปราว 300 เมตรแล้วเลี้ยวซ้ายเข้าซอยเล็กน้อย ร้านนี้มีแต่ประตูเตี้ยที่แม้แต่คนตัวเตี้ยยังต้องก้มหัว นอกนั้นไม่มีหน้าต่างแม้แต่บานเดียว ป้ายรูปหน้าตัวตลกชวนสงสัยของเล็กน้อยยังจางเจิดบนกำแพงให้เอียงๆ

หลังแยกจากคางะ ซาโตโกะมาผุดประตูแคบของที่นี่เหมือนทุกครั้ง ในร้านมืดสลัว พอเข้ามาข้างในทางขวาเป็นเคาน์เตอร์รูปตัว L นั่งได้ราว 10 คน ผู้จัดการร้านผู้มีผมหยอกแซมกำลังขีดแก้วตามปกติ ด้านซ้ายเป็นโต๊ะกลม 4 ตัว แต่ละโต๊ะมีเก้าอี้ 4 ตัว และมีเก้าอี้เล็กๆเรียงชิดกำแพงไว้หลายตัว ให้นั่งร่วมโต๊ะได้หลายคน

พอซาโตโกะเดินถึงหน้าเคาน์เตอร์ ได้ยินเสียงเรียกจากโต๊ะด้านในสุด เสียงแหบทุ้มเหมือนเสียงผู้ชาย แต่ก็ให้ความรู้สึกเช็กชื่ออยู่ในที่เมื่อหันไปทางเจ้าของเสียงก็เป็นดังคาด คานาอิ นามิกะ กำลังยกมือคืบหน้าหรืออย่างเนือๆ

“ยังเป็นผู้หญิงที่เหมาะกับการอยู่ตัวคนเดียวเหมือนเดิมเลยนะ”

“ขอบใจจะ นามิกะก็เหมือนกันแหละ สบายดีหรือจ๊ะ โทโด”

ข้างนามิกะ ชายร่างกำยำทั้งยังหน้าตาหล่อเหลาส่งสายตายิ้มกลับมา เขาเป็นหนึ่งในเพื่อนในกลุ่ม ชื่อโทโด มาซาฮิโกะ ซาโตโกะนั่งลงตรงข้ามเขา

“โซโกะไปไหนล่ะ”

ซาโตโกะเอ่ยชื่อคนรักของโทโด เธอรู้ว่าการหยอกล้อก็เป็นการ
ทักทายแบบหนึ่ง

โทโดพูดด้วยหน้าซึ่งขัง

“เห็นนามิกะบอกว่าพอเลิกเรียนคาบที่สองก็กลับบ้านไปก่อน
บอกว่าไม่สบาย...”

เขาพูดด้วยความเป็นห่วง แต่แฝงด้วยความรู้สึกเหนื่อยหน่าย

“สีหน้าโซโกะไม่ดีเลย แต่ฉันก็ไม่ได้ถามหรือคะว่าเป็นอะไร น่าจะ
เป็นวันนั้นของเดือนหรือเปล่า”

นามิกะพูดหน้าตาเฉยขณะพ่นควันสีขาวยุ่ขึ้นเพดาน เธอเรียน
สาขาวิชาวรรณคดีอังกฤษและอเมริกัน คณะอักษรศาสตร์ อยู่ห้องวิจัย
เดียวกับมาคิมุระ โซโกะ คนรักของโทโด

“ถ้าไม่ใช่เรื่องใหญ่ก็แล้วไป...เวลาแบบนี้ก็ยังไม่เยี่ยมไม่ได้
แย่มาก”

โทโดขมวดคิ้วหนา

“ช่วยไม่ได้นี่นา ก็อะพาร์ตเมนต์นั้น...”

ซาโตโกะมองไปทางนามิกะแล้วยิ้ม นามิกะกับโซโกะอาศัยอยู่
อะพาร์ตเมนต์เดียวกัน

นามิกะพยักหน้าอย่างเอือมระอา

“ขึ้นโทโดเข้าห้องโซโกะละก็ มีหวังผู้ดูแลอะพาร์ตเมนต์แจ้งตำรวจ
จับแน่ เขาคงคิดจะทำให้อะพาร์ตเมนต์นั้นเป็นสมบัติของชาติ”

“อดทนอีกแค่ห้าเดือนแหละ”

“ถ้าเวลาห้าเดือนนั้นเอาคืนทีหลังได้ก็ยังพอทำเนา”

ทั้งสามหันมองปฏิทินบนกำแพงมีดสลักราวกับนัดกัน วันนี้เป็น
วันอังคารที่ 22 ตุลาคม

“พวกเราหางานได้แล้วด้วย ไปดื่มฉลองกันมัย”

นามิกะเสยผมดำยาวพลางพูด

“ดีนี่ เห็นด้วย เมื่อไรดีจะ”

“วันนี้”

“วันนี้เลยหรือ กะทันหันจัง”

“เขาว่าเรื่องดีให้รีบทำนะ”

“วันนี้ไม่ได้หรอก มีนัดแล้ว”

โทโดพูดแทรกการสนทนาของทั้งสอง “โซโกะก็ไม่อยู่ด้วย...เนอะ”

“คงจะก็มาไม่ได้ เพราะน่าจะต้องซ่อมกับชมรมจנדิก”

ซาโตโกะพูดชื่อคางะแล้วรู้สึกใจร้อนรุ่มเล็กน้อย

“ขานั่นจะก็ปีก็ไม่เคยเปลี่ยนเลย”

นามิกะสบถ “งั้นทนนกับซาโตโกะคนเดียวก็แล้วกัน”

2

ออกจากร้าน ‘ตัวตลกสายหน้า’ และแยกจากโทโดแล้ว ซาโตโกะกับนามิกะเดินไปทางสถานีรถไฟ ที่ร้าน ‘ตัวตลกสายหน้า’ ก็ดื่มสุรากันได้แต่เวลาพวกหล่อนไปกัน 2 คนมักจะไปร้านประจำที่อยู่หลังสถานีรถไฟชื่อ ‘เบอร์เบิน’ ที่นั่นเป็นผับบรรยากาศเก่าๆ และสมดังชื่อ มีแต่เหล้าเบอร์เบินชนิดเดียว สุราชนิดนี้มีคนชอบคนชังพอกัน เพราะมีคนไม่น้อยที่รับไม่ได้กับกลิ่นอันมีเอกลักษณ์ของมัน และนั่นยังเป็นสาเหตุให้ร้านนี้ไม่ค่อยเป็นที่นิยม แต่กระนั้นผู้จัดการร้านหมวดจิมหัวรั้นก็ไม่ยอมเปลี่ยนแนว อ้างว่าไม่อยากจะคนบ้าตามแพ้นโดยไม่รู้รสสุรามาที่ร้าน

“เหมาะกับการคุยเรื่องลับที่สุด ไม่อยากให้ร้านนี้เป็นที่นิยมไป

ตลอดกาล”

นั่นคือความในใจของซาประจำ แน่นอนพวกซาโตโกะก็คิด
เช่นเดียวกัน

พอนั่งลงที่ด้านในสุดของเคาน์เตอร์อันเป็นที่ประจำ ผู้จัดการ
หน้าเฉยเมยวางแก้วรูปทรงต่างกันตรงหน้าทั้งสอง ซาโตโกะเป็นวิสกี
ผสมน้ำ ส่วนนามิกะเป็นออนเดอะร็อก ก่อนอื่นต้องชนแก้ว

นามิกะมักชวนมาดื่มกะทันหันแบบไม่มีปี่มีขลุ่ยเสมอ จู่ๆ ก็ “ไปนะ”
แล้วก็มาเลย ซาโตโกะไม่ค่อยมีโอกาสดื่มมากนักก่อนเข้ามหาวิทยาลัย
ตอนแรกก็สับสนมาก แต่ตอนนี้คุ้นชินเสียแล้ว ถ้าสะดวกก็รับคำชวน
ถ้าไม่สะดวกก็ปฏิเสธ และคิดว่าแค่นั้นพอ แต่จะไม่ถามเหตุผลที่ถูกชวน
กะทันหันเลย เพราะถ้าอยากบอกเจ้าตัวคงบอกเอง บางครั้งคนเรา
ก็อยากดื่มโดยไม่มีเหตุผล ซาโตโกะไม่รู้วาคืนนี้นามิกะอยู่ในอารมณ์
แบบไหน เอาแต่พูดซ้ำแล้วซ้ำเล่าด้วยคำพูดติดปากว่า “อยากไปเที่ยว
ที่ไหนไกลๆ” ในตอนนั้นซาโตโกะจะตอบว่า “ก็ไปสิ” ทุกครั้ง พอพูดแล้ว
นามิกะก็ยิ้มน้อยๆ ด้วยตาของคนเมา ด้วยสภาพเช่นนี้คืนนี้พวกหล่อนจึง
ดื่มหลังจากขวดที่ฝากไว้ไปกว่าครึ่ง

“อีกไม่นานพวกเราจะเป็นแค่คุณป้า...เหวอ”

นามิกะเบะปากราวกับจะเยาะหยันตัวเองขณะส่องของเหลวสีขุ่น
กับโคมไฟบนเคาน์เตอร์ “ชีวิตจากนี้ยังอีกยาวไกลนะ”

“พูดถึงชีวิตเลยเหวอ”

ซาโตโกะยิ้มเฟื่อน มือซ้ายเท้าคาง กัดเนยลูกเกดในมือขวา

“ไม่ดีเหวอ เรื่องที่ต้องทำก็ทำหมดแล้วไม่ใช่เหวอ”

“เอ...ทำอะไรไปบ้างนะ”

“เรื่องผู้ชายไง”

นามิกะหัวเราะคิก ตีมือเบอร์ดเป็นอีกใหญ่

“ก็ไม่น่าขนาดนั้นนะ เรื่องนั้นฉันก็ไม่ถึงกับจะอดได้สักหน่อย”

“เงินเรื่องเล่นฟันดาบชาบูอะไรละ”

คราวนี้นามิกะพูดหน้าเข้ม ถอนใจเสียงดัง เอาไม้จิ้มฟันแทงเนย ลูกเกด “เล่นเคนได้มาได้อย่างไรตั้ง 10 ปี”

“จะเลิกแล้วเหรออ” ซาโตโกะถามด้วยความเป็นห่วง

“ผู้หญิงทำงานจะให้มียอัยพกข้าทั่วตัวได้อย่างไร ไม่เท่เลย” นามิกะ ตี๋มของเหลวกันแก้วจนหมดแล้วตอบ “คราวนี้หันมาเล่นกอล์ฟดีมั๊ย”

ซาโตโกะมองใบหน้าด้านข้างของนามิกะและคิดว่าไม่น่าจะเลิกได้ หล่อนจับดาบไม้ไผ่ตั้งแต่สมัยมัธยมต้น ใฝ่ฝันจะเป็นแชมป์นักดาบหญิง ผิดกับตัวเองที่ฝันหวานถึงความเท่และเพ็งมาเริ่มเล่นเอาตอนมัธยมปลาย จริงอยู่ที่เรื่องผู้ชายของหล่อนก็มากมาย คงผู้ชายเดินไม่เข้าหน้า แต่เท่าที่ ซาโตโกะรู้ หล่อนไม่เคยคบหาใครจนต้องเสียเวลาไปกับการออกเดทเลย เพราะหล่อนมีความคิดว่าการมี ‘คนรัก’ รังแต่จะทำให้เสียสมาธิ และ เสียเวลาโดยใช่เหตุ แล้วหล่อนจะทิ้งดาบไม้ไผ่ไปได้อย่างไร

โดยเฉพาะเมื่อได้แพ้แบบนั้นไปในปีนี้

ซาโตโกะเอียงแก้วพลาญคิดถึงเรื่องเมื่อเดือนที่แล้ว

วันที่ 23 กันยายน ที่สนามกีฬากลางประจำจังหวัด

ในการแข่งขันเคนได้คัดเลือกนักกีฬาตัวแทนจังหวัดประเภทหญิง เดี่ยว เหลือเพียงรอบชิงชนะเลิศ

ผู้เข้ารอบชิงชนะเลิศคือคานาอิ นามิกะ มหาวิทยาลัย T และ มิซิมะ เรียวโกะ ทั้งคู่เป็นนักศึกษาปีสี่ เป็นสองยักษ์ใหญ่ที่คู่ควรเป็นแชมป์ มิซิมะ เรียวโกะ เพิ่งเข้ารอบชิงเป็นครั้งแรก ส่วนนามิกะเป็นครั้งที่สอง ต่อจากปีที่แล้ว แต่ครั้งก่อนต้องพ่ายแพ้หลังต่อเวลาไปอย่างน่าเสียดาย

“มิซิมะต้องเล่นแบบเสี่ยงเป็นเสี่ยงตายแน่”

คางะบอกกับนามิกะอย่างเยือกเย็นขณะรอลงแข่งในห้องพัก นักกีฬา “ด้วยพลังและเทคนิค นามิกะเหนือกว่า ช่วงแขนก็ยาวกว่า

อีกทั้งฝ่ายโน้นสองเกมก่อนหน้านี้เพิ่งชนะแบบได้คะแนนเดียวเพราะหมดเวลาเสียก่อน เพราะสู้กันเต็มเวลาต้องใช้พลังงานไปมากพอๆ ถ้าเกิดยียกสู้กันยาวหล่นสู้อยู่ไม่ไหวแน่ มิชิมะคงรู้ตัวดีอยู่แล้ว พอเปิดเกมปั๊บ หล่นต้องรีบรุกอย่างรวดเร็ว อาศัยความเร็วที่หล่นถนัดเป็นแน่”

“คงเคลื่อนที่จำลองอย่างกับหนูติดจั่นละสิ ดีละ ฉันจะพาดลงให้เต็มเหนี่ยวเลย”

นามิกะพูดเด็ดขาด

“มันใจก็ดี แต่อย่าไปหลงกลสิ่งที่หล่นท้าทายมา ไม่งั้นตอนนามิกะจะพาดโดนหล่นสวนโดนลำตัวแน่ ดูการเคลื่อนไหวของหล่นให้ดีกว่า ครึ่งแรกให้ปะทะไปก่อน จนกว่าทำมิชิมะจะชะงัก ตอนนั้นแหละ โอกาสมาถึงแล้ว”

“จุดอ่อนของหล่นล่ะ”

ซาโตโกะถาม เธอแพ้อ่อนก่อนรองชนะเลิศและเปลี่ยนชุดเป็นเสื้อเบลาส์เรียบร้อยแล้ว

“ไม่มีจุดอ่อนที่เด่นชัด ป้องกันตัวได้ดีมาก แต่ตอนवादเท้าวนซ้ายจะลวกกว่าตอนวนขวา เลยชอบรุกแบบวนขวาเป็นหลัก เพราะทำได้เร็วกว่า เพราะฉะนั้นตอนเปลี่ยนการเคลื่อนไหวจากวนขวาเป็นวนซ้ายอาจมีช่องโหว่ให้เห็น”

“เรื่องนั้นฉันก็รู้สึกเหมือนกัน”

นามิกะพูด “เพียงแต่หล่นเร็วมาก ถ้าตามไม่ทันอาจเป็นการชุดหลุมฝังตัวเอง”

“ถูกต้อง” คางะพยักหน้า

ซาโตโกะมองนาฬิกาข้อมือ อีก 5 นาทีจะเริ่มการแข่งขัน

“จะตีม้าน้ำเกลือแร่หน่อยมั้ยจ๊ะ”

เธอถามเมื่อเห็นผ้าขนหนูสำหรับเช็ดเหงื่อเปียกชุ่ม

“ไม่เป็นไร เพิ่งดื่มเมื่อสักครู่นี้เอง”

ว่าแล้วใบหน้านามิกะแย้มยิ้ม แต่สีหน้านั้นยังเห็นได้ถึงความตื่นเต้น ช่วงกำลังเช็กชุดเกราะกับดาบไม้ไผ่อย่างรวบรัดอีกครั้ง เจ้าหน้าที่ในชุดกระโปรงกรมท่ากับเสื้อเบลาสีขาวเข้ามาแจ้งว่า “คุณนามิกะ ถึงเวลาแล้วค่ะ” นามิกะเคาะชุดเกราะสีดำดังปังก่อนลุกขึ้น

ซาโตโกะและคางะขึ้นไปดูจากที่นั่งกองเชียร์บนชั้นสอง ตามมาด้วยพรรคพวกหน้าเดิมๆ อย่างโทโด มาซาฮิโกะ, วาโค อิซามุ กับอิซาวะ ฮานาเอะ จากชมรมเทนนิส และมาคิมุระ โซโกะ ผู้อยู่คณะอักษรศาสตร์ เช่นเดียวกับซาโตโกะและนามิกะ พวกเขามาจากโรงเรียนมัธยมปลายเดียวกันจึงเป็นเพื่อนกันมามากกว่า 4 ปีแล้ว

“คิดว่าจะชนะได้รึเปล่า”

โทโดถามคางะ แต่คางะมองสนามแข่งบอกว่า “ไม่รู้” ถึงหลังเข้ามหาวิทยาลัยจะไม่ได้เล่น แต่สมัยมัธยมปลาย โทโดอยู่ชมรมเคนโด้ และยังเป็นประธานชมรมด้วย

“ถ้าชนะได้ก็สุดยอดเลย แหมบ๊ทั้งชายหญิงเลย”

วาโค อิซามุ พุดด้วยสายตาเป็นประกาย วันก่อนหน้าประเพณีชายเดี่ยว คางะ เคียวอิจิโร่ เพิ่งทำผลงานชนะเลิศ 2 ปีซ้อน

การแข่งขันเริ่มขึ้น

เวลา 5 นาที แข่งกัน 3 คะแนน คนได้ 2 คะแนนก่อนชนะ กรรมการตัดสินรวมกรรมการหลักด้วยมี 3 คน ทุกคนถือธงแดงและธงขาว นามิกะอยู่ฝ่ายแดง ส่วนมิชิมะ เรียวโกะ อยู่ฝ่ายขาว

มิชิมะ เรียวโกะ ใช้ยุทธวิธีเคลื่อนไหวไปทั่วดังที่คางะคาด เอาดาบมาประหนอยเดียวแล้วก็ขยับวนออกขวาออกซ้ายอย่างรวดเร็ว

“เป็นอย่างที่คาดเลย”

ซาโตโกะพุดกับคางะ เขาไม่ตอบ สายตาไล่ตามการเคลื่อนไหวของทั้งคู่อย่างไม่ไหวติง

ผ่านไป 2 นาที คางะซึ่งอยู่ข้างซาโตโกะพิมพ์ “ประหลาดแฮะ”

“เป็นอะไรหรือ”

“มิชิมะรูกุไกลเกินไป ถ้าอย่างนี้ถึงจะหลบตาของนามิกะได้ แต่หล่อนก็ทำคะแนนไม่ได้เหมือนกัน ครึ่งแรกจะหนีให้พ้นอย่างนั้นรี... แต่ไม่มีหลักประกันว่าครึ่งหลังมิชิมะจะมีโอกาสชนะ”

ทันใดนั้นนามิกะเริ่มรุกรวากับอดรนทนไม่ไหว ใช้ท่าต่อเนื่องเลี้ยงข้อมือ ศีรษะ และลำตัว ซึ่งเป็นการรูกุที่ถนัด แต่มิชิมะ เรียวโกะ กลับรับได้อย่างสวยงาม ไม่รู้สึกว่าการจะเหนื่อยล้าแต่อย่างไร

“ฝ่ายตรงข้ามเคลื่อนไหวได้ดีจัง”

โทโดพูดเหมือนชื่นชม คางะหน้าเครียดเหมือนเดิม ไม่ตอบอะไร ผ่านไป 4 นาที ยังไม่มีฝ่ายไหนได้สักคะแนน หากอีก 1 นาที ยังไม่รู้ผลคงต้องต่อเวลา หลังใช้เกราะแขนรับและผลักกันไปมา นามิกะใช้ท่าถอยและฟาดหมายศีรษะ แต่มิชิมะกลับหลบเลี้ยงได้อย่างสบายๆ

“ไม่ค่อยเฉียบเลย”

ซาโตโกะพึมพำอย่างลึ้มตัว คางะก็ยังยอมรับ “อืม” เขาพูดเสียงเบา และ 30 วินาทีสุดท้าย การเคลื่อนไหวของมิชิมะ เรียวโกะ เปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง ที่แล่วมาหล่อนเอาแต่รับ จู่ๆ ก็หันมารุกรวากับจะปล่อยพลังเหือกสุดท้ายแบบนักวิ่งมาราธอน หล่อนเคลื่อนไหวตัวไปรอบนามิกะด้วยความเร็วยิ่งกว่าเดิม หาช่องโหว่แล้วกระโจนเข้าวงในด้วยปลายดาบอย่างเฉียบคม เสียงฝีเท้าฟาดพื้นอย่างต่อเนื่องกังวานทั่วสนาม

ซาโตโกะเห็นได้อย่างชัดเจนว่านามิกะกำลังจูนงกับการรูกุจู่โจมอย่างรวดเร็วของอีกฝ่าย แม้จะปกป้องด้วยดาบไม้ไผ่ไว้ได้ แต่ไม่รู้สึถึงความมั่นคงในการเคลื่อนไหวเหมือนปกติ

“ถูกกดดันแล้วนะ”

ตอนซาโตโกะพูด นามิกะตัดสินใจเด็ดขาดเข้าไปฟาดศีรษะเพื่อให้พ้นจากสถานการณ์ที่แย่ของตัวเอง ทันใดนั้นคางะร้อง “แย่แล้ว”

ร่างของนามิกะสวนกับมิชิมะ เรียวโกะ กรรมการทั้งสามยกธงขาว

พริบขึ้นแทบจะพร้อมกัน เพราะนามิกะถูกฟันเข้าที่ลำตัวจังๆ ดังที่คางจะเตือนไว้

เสียงปรบมือระเบิดขึ้นจากกองเชียร์ฝ่ายมิซิมะ พวกซาโตโกะได้แต่กักริมฝีปาก

“รีบเร่งไปแล้วเจ้านามิกะ”

คางะร้องคราง

เหลืออีก 10 วินาที การแข่งขันดำเนินต่อ พร้อมสัญญาณ “เริ่ม” นามิกะยอมเสี่ยงเข้าไปฟันข้อมือ แต่มิซิมะ เรียวโกะ หลบเลี่ยงได้ไม่ยาก และคงตั้งใจจะหนีให้รอด จึงแทบเป็นไปไม่ได้ที่นามิกะจะจับได้ไล่ทัน

“จบเกม” พอได้ยินเสียงนั้น เห็นเลยว่านามิกะไหลตกฮวบ ใบหน้าไต่หน้าากน่าจะบิดเบี้ยวด้วยความเจ็บใจ ชุตเคนได้สีชาวมุมเหงื่อซูดยิ่งขึ้นไปอีก

หลังกลับห้องพักนักกีฬา นามิกะไม่พูดไม่จา ตาเหม่อลอย พุดเสียงเบาได้แค่ “ขอบใจ” ให้กับซาโตโกะผู้ช่วยเก็บของ

ท่าที่เธอเริ่มเปลี่ยนไปตั้งแต่ตอนนั้น หลังการแข่งขันนี้เธอไม่ได้จับดาบไม้ไผ่อีกเลย เวลาส่วนใหญ่ใช้ไปกับการเหม่อลอยครุ่นคิดอยู่คนเดียว ซาโตโกะอยากถามเหลือเกินว่าเป็นอะไรไป แต่ก็อดใจไว้ เพราะเชื่อว่าเดี๋ยวนามิกะคงบอกเอง

ซาโตโกะออกจากร้าน ‘เบอร์เบิน’ หลังสี่ทุ่มเล็กน้อย เพื่อให้ทันเวลารถไฟ บ้านของเธอต้องนั่งรถไฟสองต่อ ใช้เวลาราว 40 นาทีจากที่นี่

ซาโตโกะปฏิเสธคำชวนของนามิกะที่ให้ค้างกับหล่อนแล้วเดินไปทางสถานีรถไฟ อะพาร์ตเมนต์ของนามิกะอยู่ใกล้ๆ ปกติก็มักจะค้างด้วย แต่คืนนี้กลัวจะเมาจนเผลอพูดเรื่องที่คางะสารภาพรัก เธอจึงขอตัว นามิกะบอกว่าจะดื่มที่ ‘เบอร์เบิน’ อีกนิตก่อนกลับ การดื่มคนเดียวหลายชั่วโมงก็เป็นความสามารถพิเศษของเธอด้วย

ซาโตโกะถึงบ้านตอนเริ่มนาฬิกาชี้บอกเวลาเกือบห้าทุ่ม เธอเข้า

จากประตูหน้า ระหว่างกำลังจะไปที่ห้องตนเอง พบหน้ากับโยชิเอะที่บันได ดูเหมือนโยชิเอะจะลงมาเพราะได้ยินเสียงเปิดปิดประตู

“กลับมาแล้วหรือ ดึกจังนะ”

“ขอโทษค่ะ พ่อค่ะ”

“ยังไม่กลับจ๊ะ แล้วกินข้าวแล้วยัง”

“ไม่เป็นไร กินมาแล้วละ”

ซาโตโกะรีบเดินผ่านโยชิเอะไป

โยชิเอะเป็นแม่เลี้ยงของซาโตโกะ ตอนเธออยู่ชั้นมัธยมสองโยชิเอะเข้ามาในบ้านไอสาระในฐานะภรรยาใหม่ของโคจิ พ่อของเธอ โคจิเป็นห่วงอย่างมากว่าทตสึยะ น้องชายผู้อยู่น้อยกว่า 2 ปี หรือซาโตโกะจะต่อต้าน แต่แทบไม่จำเป็นต้องกังวล พวกเขายอมรับแม่คนใหม่ได้อย่างง่ายดาย อาจเพราะแม่แท้ๆ เสียชีวิตหลังคลอดทตสึยะได้ไม่นาน ทั้งสองจึงแทบไม่เหลือความทรงจำเกี่ยวกับแม่เลย

เพียงแต่ท่าทีของทั้งสองต่อโยชิเอะแตกต่างกันมากจากท่าที่ต่อแม่แท้ๆ พวกเขาทั้งสองตกลงกันว่า “จะไม่ทำให้แม่ใหม่เดือดร้อนเป็นอันขาด” จึงไม่เคยคาดหวังว่าจะได้อ้อน ได้เรียกหาความรักจากแม่ใหม่

เมื่อขึ้นบันได ซาโตโกะเคาะห้องทตสึยะ พอได้ยินเสียงตอบรับเธอก็เข้าไปข้างใน

ทตสึยะนอนบนพื้นฟังเพลงแจ๊สพลางยกบาร์เบล เขาอยู่ชมรมพายเรือของมหาวิทยาลัย K

“อ๊วย เหม็น”

พอซาโตโกะเข้าใกล้ ทตสึยะทำหน้าเบ้ทันใด

“เป็นสาวเป็นไส้ยังไม่แต่งงาน เหม็นเหล้าหึ่งกลับบ้านแบบนี้ไม่น่าดูเลยวะ”

“อย่ามาแกล้ง แกล้งเองก็น่าจะใช้พลังที่เหลือเพื่อนันในทางที่มีประโยชน์มากกว่านี้นะ”

ซาโตโกะล้มตัวลงบนเตียงทตสึยะ

“พอลับมาแล้วยัง”

ทตสึยะถามจากใต้บาร์เบล

“ยังนี่ ทำไมไม่เหรอ”

“เปล่า คิดว่าน่าจะยอมคืนดีกันได้แล้ว”

“เฮอะ”

ซาโตโกะพนมมือออกทางจมูกทั้งที่ยังนอนอยู่ เขาหมายถึงเรื่องงาน ซาโตโกะตัดสินใจเลือกงานสำนักพิมพ์แห่งหนึ่ง อยู่ที่โตเกียว เนื่องจากต้องใช้เวลาอย่างน้อย 2 ชั่วโมงจากเมือง T ไปถึงโตเกียว ทำให้เธอจะต้องออกจากบ้านไปใช้ชีวิตคนเดียวในโตเกียว แต่โคจิผู้เป็นพ่อคัดค้าน

“คิดว่าวิธีของพี่ไม่ถูก เล่นไปสัปดาห์งานโดยพลการ”

“เรื่องของตัวเองก็ต้องทำเองสิ เราตกลงกันอย่างนั้นไม่ใช่เหรอ แกก็ต้องทำอย่างนั้นด้วยนะ”

“รู้่นา...แต่คิดว่าพ่อคงเหงานะ”

“บอกก็ที่แล้วว่า...”

“หืม”

“อย่ามาแกล่แดด เป็นเด็กเป็นเล็ก”

ทตสึยะทำท่ายอมแพ้ทั้งที่ยังนอนอยู่ และจากนั้นก็ไม่ได้พูดว่าอะไรอีก ไม่นานซาโตโกะก็หลับไหล

ตื่นเช้าขึ้นมาเธอมานอนอยู่ที่เตียงตนเอง คำนึงว่าเมื่อคืนตอนดึก ทตสึยะอุ้มเธอกลับมา คิดว่าเดี๋ยวเจอหน้าทตสึยะจะบอกว่า “ได้ใช้พลังที่เหลือเพื่อให้เป็นประโยชน์แล้วนะ” แล้วจึงลงจากเตียง

ซาโตโกะเปลี่ยนชุดแล้วลงมาข้างล่าง โคจิอยู่ที่โต๊ะกินข้าว กำลังกินขนมปังขณะที่มือข้างหนึ่งถือหนังสือพิมพ์ พอวางขนมปังลงก็เสยผมสีดำออกเลา ซาโตโกะบอกหลายครั้งแล้วว่ามือที่สัมผัสเส้นผมแล้วไป

หยิบของกินมันสกปรก แต่พฤติกรรมแย่ๆ นี่ก็แก้ไม่หาย

“หวัดดี”

ซาโตโกะร้องทัก โคจิมองเธอแวบหนึ่งแล้วตอบว่าหวัดดี โยชิเอะ
ออกมาจากครัวเพื่อเตรียมอาหารเข้าให้เธอ

“ทตสึยะละ”

“ไปแล้ว บอกว่าชมรมมีซ้อมตอนเช้า”

“เหอ...”

ซาโตโกะมองไปทางโคจิ เขายังคงมองหนังสือพิมพ์เหมือนเดิม
ซาโตโกะรู้ว่ากรรมการบริษัทผู้ผลิตอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์อย่างเขาต้อง
คิดถึงแต่เรื่องงานตลอด แต่เธอคิดว่าระหว่างที่เขากำลังทำเช่นนั้นอยู่บางทีอาจ
กำลังพิจารณาเรื่องแผนอนาคตของเธอก็ได้

เป็นอาหารเช้าง่ายๆ แต่บรรยากาศน่าอัศจรรย์ ได้ยินเสียงถ้วยชาม
กระทบกันดังจนน่าตกใจ

โคจิเป็นฝ่ายลุกขึ้นก่อน สวมเสื้อนอก ซาโตโกะพูดเสียงเบา “ไปได้
มาดีค่ะ” เขาก็พยักหน้า

เธอก็รีบออกจากบ้านตามหลัง เร็วกว่าปกติราว 30 นาที เพราะ
คิดว่าจะไปหาமாகิมุระ โซโกะ ที่อะพาร์ตเมนต์ก่อนเข้าเรียน

นามิกะและโซโกะอาศัยอยู่ที่อะพาร์ตเมนต์สำหรับนักศึกษาชื่อ
‘ชิราซากิโซ’ พวกเขาต้องใช้เวลาเกือบ 2 ชั่วโมงจากบ้าน จึงมาเช่า
ห้องพักที่นี่ ตอนเช้าเรียนใหม่ๆ เห็นว่าพ่อแม่ก็คัดค้าน แต่ด้วยความที่เป็น
อะพาร์ตเมนต์ที่มีการควบคุมเข้มงวดจึงอนุญาต

ซาโตโกะกับโซโกะสมัยมัธยมปลายอยู่ชมรมชงชาด้วยกัน ทั้งที่
ซาโตโกะเข้าสังกัดชมรมเคนโดอยู่แล้ว แต่มาเข้าชมรมชงชาเพราะนามิกะ
ซึ่งอยู่ชมรมเคนโดเช่นกันชวนว่า “เพื่อสร้างเสริมสมาธิ”

ซาโตโกะ นามิกะ ผนวกกับโซโกะ และฮานาเอะผู้สังกัดชมรม
เทนนิส รวม 4 คน เป็นกลุ่มที่เรียกได้ว่าแก๊งเพื่อนเลว

โซโกะเป็นคนเรียบร้อยที่สุดในบรรดา 4 คน เธอมักถูกซาโตโกะกับนามิกะดึงให้ทำโน่นทำนี่ด้วยกัน แต่เธอมีผลการเรียนดีที่สุดใน 4 คน จะเข้ามหาวิทยาลัยที่ดีกว่านี้อีกระดับได้ แต่เพราะอีก 3 คนชวนกดดันจนต้องเข้ามหาวิทยาลัย T ด้วยกัน

ด้วยเหตุนี้ มองจากพวกซาโตโกะแล้ว บางครั้งโซโกะก็ดูน่ารำคาญ แต่สำหรับเด็กผู้ชายจะมองว่าน่าเอ็นดู จึงเนื้อหอมที่สุดใน 4 คน พอเข้ามหาวิทยาลัยได้ โทโดก็มาสารภาพรักและเริ่มคบหากัน ซึ่งก็เป็นไปอย่างที่น่าจะเป็น ซาโตโกะคิด

โซโกะได้งานที่บริษัทนาเทียว ถึงจะชื่อยาว แต่พอเป็นเรื่องเที่ยวแล้ว เธอจะกระตือรือร้น เป็นคนวางแผนและจัดการเตรียมทุกอย่างตอนจะไปเที่ยวกับเพื่อนๆ งานอดิเรกนั้นกำลังจะเป็นงานจริงๆ ของเธอ

อะพาร์ตเมนต์ 'ชิราซากิโซ' เป็นอาคารสองชั้นทาสีขาวบนกำแพงคอนกรีตสมดังชื่อ (ชิราซากิโซ แปลว่า บ้านนกกระยางขาว...ผู้แปล) ผู้เข้าพักทุกคนเป็นนักศึกษาหญิงของมหาวิทยาลัย T แม้ได้ชื่อว่าเป็นอะพาร์ตเมนต์ แต่มีกฎระเบียบเข้มงวดมาก อย่างเช่น ปากทางเข้ามีห้องผู้ดูแลและอะพาร์ตเมนต์ สามีภรรยาวัยกลางคนทำหน้าที่ผู้ดูแลคอยสอดส่องสายตาดูไม่ให้ผู้ชายเข้ามาใกล้กราย แม้แต่ผู้หญิงกลางวันยังไม่เป็นไร แต่ถ้ากลางคืนบางครั้งก็ถูกเรียก ตอนซาโตโกะมาพักห้องนามิกะยังต้องลงชื่อในสมุดที่ห้องผู้ดูแล ถึงจะไม่มีภารกิจตลอดเวลา แต่กุญแจจะล็อกเมื่อเลยเที่ยงคืน จะเข้าอะพาร์ตเมนต์หลังจากนั้นต้องกดอินเตอร์คอมข้างประตูทางเข้าเพื่อเรียกผู้ดูแล

พอซาโตโกะเข้าไป หญิงวัยกลางคนผู้ดูแลโททัตสึอยู่ในห้องผู้ดูแลสอดสายตามา เมื่อซาโตโกะโค้งคำนับเล็กน้อยให้ หญิงคนนั้นก็เบนสายตากลับไปที่โทรทัศน์อย่างไร้อารมณ์ คงจำหน้าซาโตโกะได้

ห้องของนามิกะและโซโกะอยู่ชั้นสอง อยู่ตรงข้ามกัน คั่นกลางด้วยโถงทางเดิน ที่ถูกปิดประตูห้องของโซโกะมีปลอกไหมพรมหุ้มและป้ายเขียน

ว่า ‘ตอนนี้กำลังนอน’ พร้อมป้ายภาพวาดแขวนไว้ ส่วนประตูห้องนามิกะ ไม่มีการประดับใดๆ มีเพียงตัวหนังสือหวัดๆ ที่ด้านซ้ายบนว่า ‘กำลังตาย’ ซาโตโกะลังเลเล็กน้อย สุดท้ายก็เคาะห้องด้าน ‘กำลังตาย’

คงเพราะกำลังหลับไหล แคเคาะเบาๆ จึงไม่มีเสียงตอบรับ ซาโตโกะ ต้องลองเรียก ถึงได้ยินเสียงตอบแบบกลับหัวในที่สุด หลังเสียงคลิก ปลดล็อก ประตูเปิดออกด้านนอก นามิกะปรากฏตัวในชุดนอนบางเบา

“หวัดดี”

“ซาโตโกะ อะไรกันเนี่ย มาแต่ไก่โห่อย่างนี้”

นามิกะทิ้งผมยาวรวบกับจะไม่ให้มันพันกันพลางพูดอย่างง่วงๆ กลิ่นอวลของบุหรี่ปะปนกับกลิ่นเครื่องสำอางลอยมาจากในห้อง

“ทำหน้าที่เหมือนโกรธแค้นทุกอย่างในโลกนี้เลยนะ”

“โกรธสิ การนอนหลับสบายในตอนเช้ามีค่าตำลึงทองเชียวนะ มีอะไรอะไรเธอ”

“อย่าเพิ่งโกรธนะ ฉันมาดูโซโกะนะ เมื่อวานเห็นบอกไม่สบาย แล้วกลับไปกลางคืนไม่ใช่เธอ”

“เออ จริงสิเนอะ...”

นามิกะขี้ตาพลางพยักหน้า “เมื่อคืนฉันก็ลองเคาะประตูดูเหมือนกัน แต่ล็อกกุญแจเหมือนหลับอยู่ เลยไม่ได้เจอ ตอนนี้ไม่รู้ตื่นแล้วยังนะ”

“ไม่รู้สิ...”

ซาโตโกะหันหลัง ลองเคาะประตูห้องโซโกะ แต่ไม่มีเสียงตอบ

“เหมือนยังหลับอยู่”

“แม่มันนอนก็ชี้เขาจะตาย เอาเถอะ รออีกสักหน่อย ดื่มอะไรหน่อย มั้ย ระหว่างนั้นฉันจะได้เปลี่ยนชุด”

ซาโตโกะจึงได้ดื่มกาแฟยามเช้าเป็นถ้วยที่สองของวันนี้

ห้องนามิกะไม่ค่อยมีของประดับ มองผ่านๆ ดูไม่ออกว่าเป็นห้องหญิงสาว ไม่มีของมีสีสันอย่างดอกไม้ ตุ๊กตา หรืออะไรทำนองนั้นเลย

เสื้อผ้าที่ถอดทิ้งไว้ก็มีแต่สีเนคอดอกดำทั้งนั้น อีกทั้งพรมยังเป็นสีเทา ผ้าม่านก็สีเขียวซีมัว มีเพียงโต๊ะเครื่องแป้งมุมห้องที่แสดงความเป็นห้องผู้หญิง แต่กระนั้นดาบไม้ไผ่ซึ่งวางอยู่ข้างกันดูเด่นและแรงกว่า

“เมื่อคืนกลับมาแล้วยังดื่มอีกหรอ”

ซาโตโกะถามเมื่อเห็นขวดวิสกี้และแก้ววางบนโต๊ะเล็ก

“นิดหน่อยนะ มันเป็นธรรมเนียมซะแล้ว”

แต่งตัวเสร็จนามิกะเริ่มแต่งหน้า ซึ่งใช้เวลานานมาก อย่างน้อยก็ต้อง 30 นาที พอซาโตโกะดื่มกาแฟจนหมด

“เดี๋ยวไปปลูกโซโกะนะ”

ว่าแล้วก็ลุกขึ้น

ซาโตโกะเคาะประตูห้องโซโกะแรงขึ้นเล็กน้อย ไม่ได้เข้ามาอีกต่อไปแล้ว ไม่จำเป็นต้องเกรงใจห้องข้างๆ อีก

“โซโกะ เข้าแล้ว ตื่นสักทีสิ”

ซาโตโกะลองเรียกดู แต่ในห้องยังไม่มีวีแววความเคลื่อนไหวใด เธอจับลูกบิดและลองหมุน แต่หมุนไม่ได้เพราะล็อก

ไม่อยู่หรือไงนะ ความคิดนั้นแวบขึ้นมาในสมอง แต่พริบตาต่อมาความคิดนั้นก็หายไป

เพราะเห็นแสงลอดจากช่องว่างของประตู อีกทั้งยังไม่ใช่แสงแดด แต่เป็นแสงสีฟ้าขาว นั้นหมายถึงแสงของหลอดไฟ

โซโกะอยู่แล้วยังเปิดไฟด้วย

เกิดกลางสังหรณ์ไม่ดีขึ้นในใจซาโตโกะ ไม่รู้จะทำไ้ แต่รู้สึกเหมือนกระเพาะบีบรัด ซาโตโกะวิ่งไปตามโถงทางเดิน ลงบันได กระโดดเข้าห้องผู้ดูแล หญิงวัยกลางคนอยู่ที่นั่น

“ขอคุณแจ้งสำรองห้องโซโกะด้วยค่ะ...เหมือนมีอะไรผิดปกติ”

ปกติผู้ดูแลอาจไม่ให้ทันที แต่คงเพราะเห็นน้ำเสียงตื่นตระหนกของเธอ จึงยอมส่งกุญแจให้ เหมือนเป็นกุญแจมาสเตอร์

ซาโตโกะถือกุญแจออกวิ่งอีกครั้ง นามิกะกำลังออกจากห้องมาพอดี
“จู่ๆ เป็นอะไรไป”

ซาโตโกะเสียบกุญแจเข้ารูโดยไม่ตอบ เสียงปลดล็อกดังคลิก

ซาโตโกะเปิดประตูอย่างแรงแล้ววิ่งเข้าห้อง พร้อมกับเห็นแสงสีขาว
ของหลอดไฟเข้าตา ผ้าม่านหน้าต่างยังปิดสนิท

“โซโกะ”

โซโกะล้มอยู่ในครัวเล็กๆ อีกด้านหนึ่งของห้อง มองเห็นแผ่นหลัง
ซึ่งสวมเสื้อสีน้ำตาลเข้ม

ซาโตโกะวิ่งเข้าไปหา มองเห็นหน้าโซโกะ ใบหน้าซูบ ซีดขาว ผิดกับ
ใบหน้ากลมหน้าเอ็นดูปกติของเธอ ไม่เพียงใบหน้า ทั้งมือและเท้าขาวราว
เซรามิก แต่เป็นเซรามิกที่ไร้มันเงา

“โซโกะ”

ซาโตโกะกำลังจะยกร่างโซโกะขึ้นมา ทันใดนั้น นามิกะจับแขนของ
เธอจากข้างหลัง

“จับไม่ได้นะ”

ซาโตโกะทรุดนั่งลงตรงนั้น จมูกตัน ปวดศีรษะ ตาพร่ามัว

โซโกะ...ตายแล้ว

แขนซ้ายของร่างผู้ตายจุ่มอยู่ในอ่างล้างหน้า ซาโตโกะส่องเบลอ
มองจ้องสีแดงผิดปกติของของเหลวในนั้น

3

เลือดออกมากจากบาดแผลที่ข้อมือซ้าย นี่เองสาเหตุการตายของ โซโกะ มีการใช้มีดโกนสำหรับโกนขนหน้ากรีดข้อมือ และจุ่มแขนนั้นในอ่างล้างหน้าที่ใส่น้ำไว้ มีดโกนตกอยู่ข้างร่างผู้ตาย

ซาโตโกะถูกสอบปากคำจากนักสืบ 2 คนที่ห้องผู้ดูแล ทั้งสองดูแล้ว น่าจะอายุ 30 ปลายๆ ดวงตาน่ากลัว ดูเหมือนหน้าคนร้ายในละครสืบสวน เธอคิด

เนื้อหาคำถามมี 3 ประเด็นคือ ความสัมพันธ์กับโซโกะ เหตุผลที่มาที่วันนี้ และสภาพตอนพบศพ ซาโตโกะตอบเพียงง่ายๆ โดยเฉพาะตอนพบศพแทบไม่มีอะไรจะพูด เมื่อเปิดประตูโซโกะตายแล้ว มีแค่นั้นเอง และเรียกตำรวจในทันที

นามิกะถูกเรียกตัวต่อจากซาโตโกะ นักสืบใช้เวลากับนามิกะมากกว่าเล็กน้อย แต่กระนั้นก็เพียง 15 นาที

ทั้งสองตัดสินใจกลับเข้าห้องนามิกะกันก่อน ไม่มีใจอยากไปมหาวิทยาลัยอีกแล้ว อีกทั้งหน้าอะพาร์ตเมนต์ยังเต็มไปด้วยกลุ่มคนมุงดู พวกหล่อนไม่มีเรี่ยวแรงจะฝ่าออกไป

ท่ามกลางห้องเรียบง่าย ทั้งสองนั่งเงียบไม่พูดจาอยู่พักใหญ่ ห้องตรงข้ามมีคนหลายคนเข้าออกอย่างร่วนวาย ได้ยินเสียงคุยกันดัง

ไม่นานนามิกะเอ่ยปากขึ้นก่อนอย่างยากเย็น

“เอากาแฟอีกถ้วยมั้ย”

ซาโตโกะส่ายหน้า ถ้าเป็นวิสก็ยิ่งจะดีเสียกว่า เกือบจะบอกแบบนั้นไปแล้วแต่หยุดไว้ทัน แล้วพูดแบบนี้แทน

“นามิกะ เธอถูกนักสืบถามอะไร”

เธอถาม “เหมือนจะถามนานกว่าฉันหน่อย”

“ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรหรอก”

นามิกะเสยผมยาว “ฉันโดนถามว่ารู้มั้ยห้องล็อกตั้งแต่เมื่อไหร่
ฉันบอกว่าเมื่อคืนราวห้าทุ่มกลับมาถึงก็เคาะห้องโซโกะ แต่ตอนนั้นกุญแจ
ล็อกแล้ว พอพูดแบบนั้นพวกเขาก็ทำหน้าเหมือนเข้าใจ นอกนั้นก็ไม่ได้
ถามอะไรเป็นพิเศษ แต่เดี๋ยวคิดว่าเขาจะต้องถามคำถามเจาะลึกลงไป
อีกหน่อยว่านี่คืออะไรเกี่ยวกับเหตุผลในการฆ่าตัวตายแน่”

คำว่า ‘ฆ่าตัวตาย’ นี้ทำให้ซาโตโกะรู้สึกเหมือนถูกปลุกให้ตื่น
ไปแล้ว สภาพแบบนั้นต้องเป็นการฆ่าตัวตายแน่

“แต่ถึงจะถามแบบนั้น...”

ซาโตโกะส่ายหน้า “ฉันก็คงตอบอะไรไม่ได้”

นามิกะก็พูดว่า “ฉันก็เหมือนกัน” เป็นเสียงเบาเหมือนพยายาม
สะกดกลิ่นความรอนรน

ความเจ็บเข้าปกคลุมอีกครั้ง ซาโตโกะพูดเหมือนรำพึงกับตนเอง
“โซโกะ...ตายแล้วสินะ”

นามิกะจ้องมองอากาศและพยักหน้าช้าๆ

“ใช่ ตายแล้ว...”

เป็นดังที่นามิกะคาดไว้ เมื่อนาฬิกาปลุกของนามิกะซึบเวลา
10 โมง พวกหล่อนถูกนักสืบสอบถามเป็นครั้งที่สอง เจ้าหน้าที่สอบสวน
เริ่มหยุดเคลื่อนไหว รอบอะพาร์ตเมนต์กลับมาสงบเงียบ กำลังคุยกันว่า
จะออกไปข้างนอกก็ได้ยินเสียงเคาะประตู

พอเปิดประตู ผู้ชายคนละคนกับนักสืบเมื่อครู่ยืนอยู่ อายุราว
30 เศษ ร่างกายกำยำ ใบหน้าสีแทน ผมที่ยาวถึงบริเวณหูเป็นลอนอ่อนๆ
ตอนแรกดูไม่ออกว่าเป็นนักสืบ

ชายคนนั้นแนะนำตัวเองว่าชื่อซายามะ เป็นตำรวจภูธรจังหวัด

บอกว่าอยากถามเรื่องโชโกะ

“ได้ค่ะ เชิญ”

นามิกะเชิญเขาเข้าห้อง ซายามะเหมือนจะงุนงงเล็กน้อย

“อะ เข้าได้หรือครับ”

“เชิญ”

ซายามะแสดงท่าลังเลเล็กน้อยก่อนจะกล่าวว่า “งั้นขอรบกวนด้วย”
แล้วก้าวเข้ามานั่งลงตรงข้ามซาโตโกะ นามิกะปิดประตูแล้วมานั่งข้าง
ซาโตโกะ

“ได้ยินว่าคุณทั้งสองเป็นเพื่อนของคุณมาคิมูระสินะครับ”

ซายามะพูดด้วยน้ำเสียงสุภาพมาก ทั้งสองมองหน้ากัน นามิกะ
เป็นคนตอบว่า “ใช่ค่ะ”

ซายามะค้อมศีรษะเล็กน้อย

“คงเป็นเรื่องลำบากใจไม่น้อย...คิดว่าคงจะยังทำใจไม่ได้หรอกนะ
ครับ ขออภัยที่ต้องเสียมารยาทถามคำถามซึ่งอาจไม่ควรในเวลาแบบนี้”

คงเพราะได้เข้าห้องผู้หญิง เขาจึงเกร็งผิดกับบุคลิกชน แต่แสดงถึง
ความเป็นคนซื่อตรง ทำให้ซาโตโกะรู้สึกผ่อนคลายขึ้นบ้าง

“แล้วอยากถามอะไรหรือคะ”

นามิกะเร่ง ซายามะพยักหน้าพลงหยิบสมุดจดจากกระเป๋าด้านหลังใน
เสื้อนอกสีเทา เตรียมตัวจด

“งั้นขอเริ่มเลยนะคะ...คุณนี่อะไรออกใหม่ครับเกี่ยวกับการตาย
ของคุณมาคิมูระ”

“การตายเหวอ”

ซาโตโกะถามกลับอย่างลึมตัว เพราะคำพูดนั้นฟังดูแปร่งๆ
“หมายความว่า...เกี่ยวกับเหตุการณ์ฆ่าตัวตาย อย่างนั้นรีเปล่าคะ”

ซายามะทำหน้าเหมือนคิดเล็กน้อย มองไปทางซาโตโกะ จากนั้น
“ยังบอกอะไรชัดเจนไม่ได้ครับ”

เขาเกริ่นนำ

“คิดว่าหนังสือพิมพ์กรอบเย็นวันนี้คงรายงานข่าวว่าฆ่าตัวตาย
ร่างผู้ตายตอนนี้ถูกส่งไปชันสูตรครับ มองจากสภาพการณ์แล้วพวกเรา
ก็คิดว่าน่าจะเป็นการฆ่าตัวตายนะครับ แต่ว่า...”

เขาวา แต่จิตใจตรงที่พูดไม่ได้เต็มปากเต็มคำ

ซาโตโกะมองหน้านามิกะอีกครั้ง กรณีถูกถามถึงเหตุผลในการ
ฆ่าตัวตาย คำตอบก็แน่นอนอยู่แล้ว ทั้งสองเพ่งคุยกันเมื่อครู่ ซาโตโกะ
พูดคำตอบนั้นซ้ำอีก นามิกะก็พูดตาม ซายามะฟังแล้วก็พยักหน้า

“นั่นน่าจะเป็นเรื่องปกติครับ กรณีฆ่าตัวตายส่วนใหญ่แล้วเจ้าตัว
มักกลัดกลุ้มอยู่คนเดียว บางทีคุณมาคิมูระคงเป็นกรณีนั้นด้วย ถ้าเป็นการ
ฆ่าตัวตายนะครับ”

แต่ ซาโตโกะคิด ไม่ว่าจะกลุ้มใจเรื่องอะไรก็น่าจะมาคุยกับพวกตน
ถึงจะบอกพ่อแม่ไม่ได้ แต่ก็ยังบอกเพื่อนได้ เราทำกันแบบนี้มาตั้งแต่สมัย
มัธยมปลาย หากหล่อนมีปัญหาที่ไม่อาจปรึกษาพวกตนได้ นั่นแสดงว่า
หล่อนคงเป็นผู้ใหญ่แล้วกระนั้นหรือ...

“ถ้าเช่นนั้น ไม่ทราบว่าจะระยะหลังเธอมีอาการแปลกๆ หรือว่าดูซึมๆ
ไปหรือเปล่าครับ...”

“ก็ดูซึมๆ ไปนะค่ะ”

นามิกะพูด “เมื่อวานถึงขนาดบอกว่าไม่สบายแล้วก็กลับไปก่อน
ด้วยค่ะ”

“หรือครับ กลับก่อน...เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นบ่อยหรือเปล่าครับ”

“ไม่นะ”

นามิกะส่ายหน้า “เมื่อวานเพิ่งเป็นค่ะ”

“เมื่อวาน มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นที่มหาวิทยาลัยหรือครับ หมายถึง
เรื่องที่ทำให้อารมณ์เสียล่ะครับ”

“เอ”

นามิกะเอียงคอค นักสืบเบนสายตาไปทางซาโตโกะ เธอก็ได้แต่
ส่ายหน้าเช่นกัน ที่สำคัญเมื่อวานซาโตโกะไม่ได้พบหน้าโซโกะเลยด้วยซ้ำ

จากนั้นซายามะถามชอกแซกเรื่องอุปนิสัยใจคอและพฤติกรรม
ช่วงนี้ของโซโกะ ซาโตโกะกับนามิกะต้องมองหน้ากันทุกครั้งเมื่อเจอคำถาม
เหล่านั้น ปรีะกษากันด้วยสายตาทลึงตอบอย่างระมัดระวัง แต่ไม่มีเนื้อหา
ที่จะแย้มพรายถึงเหตุผลในการฆ่าตัวตายของโซโกะเลย

ต่อมาซายามะยังถามถึงเรื่องความสัมพันธ์กับคนอื่นของโซโกะ
แน่นอนต้องมีการกล่าวถึงชื่อโทโด และตรงนี้เอง ซายามะยืนตัวด้วยความ
สนใจ

“อย่างนี้เอง แล้วคุณมาคิโมะกับผู้ชายคนนั้น หมู่นี้ความสัมพันธ์
ไปกันด้วยดีหรือเปล่าครับ”

ช่างถามชอกแซกเสียจริง ซาโตโกะคิด

“คิดว่าไปกันด้วยดีนะคะ ถ้าโซโกะจะปรึกษาเรื่องประเพณีนี้ น่าจะ
มาปรึกษาพวกเราก่อนใครอยู่แล้ว”

นามิกะตอบ ซาโตโกะก็ไม่คัดค้าน เพราะมั่นใจว่าพวกตนเป็น
คนเฝ้าติดตามเรื่องของพวกเขาสองคนมากที่สุด

จากนั้นซายามะยังถามต่ออีกสองสามคำถาม ก่อนกล่าวขอบคุณ
และลุกขึ้น เป็นประโยชน์มากครับ เขาพูดทั้งที่คงแทบจะไม่ได้เรื่องอะไร
ซาโตโกะคิด

“บางที่เดี๋ยวนักสืบคงจะไปหาโทโดต่อ”

นามิกะพูดขณะเดินกลับหลังปิดประตูส่งนักสืบออกไปแล้ว

“เขาจะนึกอะไรออกบ้างมัยน้อ”

“เอ...แล้วถ้ามีล่ะจะทำยังไง”

“ถ้ามีนะเหวอ...”

ซาโตโกะเอียงคอคคิดครุ่นหนึ่ง

“รู้สึกเสียใจนะ แต่ช่วยไม่ได้” เธอถอนใจ

ทันใดนั้นเองมีโทรศัพท์เข้ามาหานามิกะ ผู้ดูแลเรียก หล่อนจึงออกจากห้องไป สักพักก็กลับมา

“ฮานาเอะโทรมา”

นามิกะพูดเสียงห้วน

“เหมือนข่าวลือจะกระจายออกไปแล้ว ฮานาเอะโมโหที่เราไม่รีบบอก”

“แล้วไง”

“ทุกคนมารวมตัวกัน บอกว่าจะไปบ้านโซโกะกัน ฉันเลยดูว่าพวกนั้นไป เพราะรังแต่จะไปเกะกะ แต่ก่อนอื่นพวกเขายากมาเจอกัน”

“เธอ...”

ซาโตโกะลุกขึ้น ไม่ได้เห็น้อยล้าอะไร แต่ทำไมรู้สึกเมื่อยไปทั้งตัว

“ให้ทุกคนมารวมตัวกันแล้วจะทำอะไรเธอ”

นามิกะเอียงคอ

“เอ มายืนไว้อย่าล้ากันมั้ง”

จากนั้นนามิกะทำหน้าเศร้า พูดราวรำพึง

“เจ้าฮานาเอะมันร้องไห้ด้วย”

คำพูดนี้ทำให้ซาโตโกะตะลึง ตัวเองก็เป็นเพื่อนสนิทของโซโกะ แต่ทำไมเธอน้ำตาไม่ไหล ทั้งที่น่าจะโศกเศร้ามาก แต่ไม่มีอะไรมาจุกที่อกเลย

เรื่องนี้ยังทำให้ซาโตโกะรู้สึกหดหู่ เธอออกจากอะพาร์ตเมนต์ไปกับนามิกะ

พอถึงร้าน ‘ตัวตลกสายหน้า’ อิซาวะ ฮานาเอะ พร้อมทั้งวาโคอิซามุ และคางะ เคียวอิจิโร่ มารออยู่ก่อนแล้ว ฮานาเอะเหมือนเพิ่งร้องให้อย่างที่นามิกะบอก รอบตาววมแดง ซาโตโกะเป็นเพื่อนร่วมชั้นกับเธอสมัยมัธยมสี่และมัธยมห้า ฮานาเอะเป็นคนตัวเล็กน่ารัก ดูเด็กกว่าอายุอยู่ตลอด วาโคนั่งอยู่เคียงข้างเพื่อประคองฮานาเอะไว้ เขาเป็นชายดูดีผิวสีแทน แต่วันนี้สีหน้าไม่สดใส คางะก็นั่งเงียบ หน้าตาเจ็บปวด

“ลำบากแะเลยสินะ”

ฮานาเอะหันหน้าตาแดงก่ำมาหาพวกซาโตโกะพลางทัก พอเห็นว่าทั้งสองนั่งลงบนเก้าอี้แล้ว คางะบอกผู้จัดการร้านที่เคาน์เตอร์

“ขอกาแฟเพิ่ม 2 ที่”

ผู้จัดการคงรู้เรื่อง ได้แต่พยักหน้าด้วยใบหน้าเคร่งขรึม

“โทโดละ”

ซาโตโกะถาม ทันใดนั้นใบหน้าของนักสืบชายามะก็ผุดขึ้นมา

“เขาไปบ้านของโชโกะนะ พูดยังไงก็ไม่ฟัง บอกแต่ว่าจะไปให้ได้”

คำตอบของวาโคทำให้นามิกะรำพึงเหมือนพูดกับตัวเองว่า “เอาเถอะแล้วแต่เขาเถอะ”

“ว่าแต่ช่วยอธิบายสภาพตอนนั้นหน่อยได้มั๊ย มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่”

วาโคพูดเสียงหูตึงมิด มองหน้าซาโตโกะและนามิกะสลับกัน ทั้งสองมองหน้ากันเองอย่างหดหู่ พวกหล่อนต้องเล่าเนื้อหาแบบเดียวกับที่บอกนักสืบไปเมื่อครู่อีกครั้ง แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่น่ารำคาญหรือชวนหดหู่แต่อย่างใด แต่การนึกถึงสถานการณ์ตอนนั้นครั้งแล้วครั้งเล่าต่างหากที่ทำให้ทุกข์

ซาโตโกะอธิบายสถานการณ์ตอนพบศพอย่างไม่มีทางเลือก เธอเล่าได้อย่างตรงประเด็นกว่าตอนเล่าให้นักสืบฟัง ระหว่างที่เล่า ฮานาเอะใช้ผ้าเช็ดหน้ากดหางตาอีก

เมื่อเล่าจบ ทุกคนต่างปิดปากเงียบพักใหญ่ เหมือนพวกเขาตระหนักได้จริงว่าหนึ่งในกลุ่มเพื่อนของตนได้เสียชีวิตแล้ว

“เป็นการฆ่าตัวตายแน่สินะ”

คางะพูดเสียงเบาแต่ชัดเจน ซาโตโกะแหงนมองใบหน้าเขาอย่างลึมดัว เสียงนั้นช่างสงบและเยือกเย็น

“เหมือนจะเป็นอย่างนั้นนะ ปัญหาคือ ทำไมโชโกะถึงได้ฆ่าตัวตาย...

มากกว่า”

วาโคมองหน้าซาโตโกะกับนามิกะสลับกัน รวากับจะถามว่านี่คืออะไร
ออกใหม่ แต่ทั้งสองมองหน้ากันเล็กน้อย แล้วก็ได้แต่ส่ายหน้าอย่าง
ไร้เรี่ยวแรง

“มันก็อย่างนี้แหละ”

คางะดิมก้าแพด้าจนหมดด้วยพลางรำพึง ซาโตโกะคาใจในวิธีพูด
นั้น ว่าจะพูดแล้ว แต่แล้วก็เปลี่ยนใจเงียบเสีย

“อาการของโทโดเป็นยังไงบ้าง”

นามิกะถามว่าโคกลับ วาโคเหลือบตามองคางะและฮานาเอะ
แวบหนึ่งก่อนขมวดคิ้วตอบ

“ประมาณว่า...ทนดูไม่ได้เลย”

“หรือ...”

“ตามันล่อยๆ เหมือนคนละเมอ พูดอะไรด้วยก็ 모르เรื่อง คงอยู่
ในอารมณ์ไม่อยากจะเชื่อแน่เลย”

ความเงียบชวนอึดอัดปกคลุมทั้งห้าคน อารมณ์ไม่อยากจะเชื่อ
ตัวเธอเองก็เป็นแบบนั้นเหมือนกัน ซาโตโกะรำพึงในใจ

คางะเป็นผู้ทำลายความเงียบนั้น เขาพูดพลางโยกถ้วยกาแฟเล่น

“แล้วจะทำยังไงต่อไป คิดว่าจะมานั่งสูบบุหรี่อยู่อย่างนี้ก็ไม่ช่วย
ให้อะไรดีขึ้นหรอกนะ”

“คางะละ จะทำยังไง”

ฮานาเอะถาม ร้องร่อนน้ำตายังไม่เลือนหาย

“ไปเข้าเรียน ฟังคำบรรยายไอ้อดของศาสตราจารย์แก่ๆ แล้ว
ลองคิดหาเหตุผลการตายของโทโกะดู ตามแบบของฉัน”

“ก็คงมีทางนั้นทางเดียว”

วาโคลุกขึ้น “สิ่งที่พวกเราทำได้ มีเพียงเท่านั้นแหละ”

ฮานาเอะก็ทำท่าลุกตามวาโค ซาโตโกะจึงมองไปทางนามิกะ

“นามิกะละะ”

เธอสูบบุหรี่ด้วยท่าทางงุ่นง่านอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน กดคันบุหรี่ซึ่งสั้นจนเกือบถึงฟิลเตอร์ลงไปในนจุมุกตัวตลกอันเป็นลวดลายของที่เชียบุหรี่

“ฉันจะไปหาครุมินามิซาวะ”

เธอตอบเสียงห้วน

คำพูดของนามิกะนี้ทำเอาอีกสี่คนต้องเงยบราวกับถูกจี้จุดโดยไม่รู้ตัว เพราะไม่มีใครสักคนเดียวคิดถึงชื่อสุภาพสตรีคนนั้นจนกระทั่งนามิกะเอ่ยขึ้น

“จริงสิ ควรบอกให้รู้ดีกว่า ถ้ามารู้เอาตอนเห็นในหน้าหนังสือพิมพ์แล้วพวกเราต้องถูกว่าแน่”

วาโคพยักหน้า มือยังคงล้วงกระเป๋า

“ฉันก็ไปด้วยดีมัย”

ฮานาเอะพูด คางะส่ายหน้า “อย่าดีกว่า”

“ครูก็เจ้าน้ำตาเหมือนกัน ถ้าฮานาเอะไปมีหวังต่อมน้ำตาแตกแน่”

ฮานาเอะงอนเล็กน้อยเมื่อถูกห้าม ซาโตโกะเห็นสีหน้านั้นแล้วโสร้ฟันขาว แต่คงเพราะไม่ได้ยี้มมานาน รู้สึกใบหน้าเกร็งเล็กน้อย

นามิกะแยกไปคนเดียวตรงหน้าร้าน ‘ตัวตลกส่ายหน้า’ และมุ่งหน้าไปทางสถานีรถไฟ อีกสี่คนออกมาที่ถนนมหาวิทยาลัย T วาโคและฮานาเอะเดินนำหน้า ทำให้ซาโตโกะกับคางะต้องเดินคู่กัน ซาโตโกะตะขิดตะขวงใจเดินไม่ถนัด แต่คางะท่าทางเรียบเฉย อีกทั้งยังบอกอีกว่า “อยากเดินกับเธออย่างอารมณ์ดีกว่านี้” ซาโตโกะเมินคำพูดนั้นและ “เรื่องเมื่อกี้” เธอจงใจพูดด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

“นายไม่ควรพูดแบบนั้นนะ ทั้งฉันทั้งนามิกะคิดว่ารู้เกือบทุกเรื่องของโซโกะแล้วนะ”

“พูดแบบนี้หมายความว่า...”

ท่าทางคงจะไม่เข้าใจความหมายของสิ่งที่ซาโตโกะพูดในทันที
แต่แล้ว “อ้อ” แล้วจึงพยักหน้า

“เกี่ยวกับเรื่องแรงจูงใจในการฆ่าตัวตายที่ฉันบอกว่า ‘มันก็อย่างนี้
แหละ’ นะเหรอที่เธอโกรธ”

“ไม่ได้โกรธสักหน่อย”

“สีหน้าเธอโกรธ แต่ฉันแค่พูดความจริง ถ้าโชโกะมีปัญหาอะไร
และเธอกับนามิกะรู้ คิดว่าโชโกะคงไม่คิดฆ่าตัวตายหรอก เพราะว่าถ้า
มีคนช่วยรับรู้ปัญหา ความรู้สึกว่ามันเป็นปัญหาจะลดลง”

“ถ้าอย่างนั้นยังต้องมาปรึกษาพวกเราสิ”

“นั่นแหละที่ยาก ถ้ายังพูดได้แสดงว่ายังไม่หนักใจมากพอ ปัญหา
ที่แท้จริงเป็นสิ่งที่บอกคนอื่นไม่ได้ กรณีนี้มีตรรกาก็ไม่มีความหมาย”

“โดยเฉพาะมีตรรกาของผู้หญิง...อยากจะบอกอย่างนั้นสินะ”

“ผู้หญิงหรือผู้ชายก็ไม่เกี่ยวหรอก เวลามีปัญหาไม่ว่าใครก็โดดเดี่ยว
ทั้งนั้น เพียงแต่...”

“เพียงแต่อะไร”

“เวลาที่มีความรักจะเป็นยังไง ในกรณีนั้นฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน”

เธอไม่มีวันเข้าใจหรอก ซาโตโกะสบถในใจ

4

มีเวลาเล็กน้อยก่อนพักเที่ยง ซาโตโกะและฮานาเอะไปโผล่หน้า
ที่ห้องวิจัยก่อนครึ่งหนึ่ง พวกเธอได้รับการแนะนำว่านักศึกษาปีสี่สาขา
วรรณคดีญี่ปุ่นควรแวะห้องวิจัยวันละครั้ง

ห้องวิจัยสาขาวรรณคดีญี่ปุ่นกว้างและเก่าแก่ที่สุดในคณะอักษรศาสตร์ พอเปิดประตูที่เริ่มทรุดเข้าไปข้างใน เห็นชั้นหนังสือและโต๊ะยาวทำด้วยไม้วางอยู่ ดูท่าจะใช้งานมานาน มองผาดๆ อาจดูเหมือนหอสุมดเล็กๆ ริมกำแพงมีบันทึกรวบรวมใส่งรอบประดับไว้ ตอนซาโตโกะมาห้องวิจัยครั้งแรก มองสิ่งเหล่านี้แล้วเหมือนจใจเอาไว้อวด เลยรู้สึกไม่ค่อยประทับใจ

ที่โต๊ะมีนักศึกษาชั้นปีสี่ราว 10 คน บ้างก็เขียนรายงาน บ้างก็จัดสำเนาสมุดจดโน้ตของคนอื่น ทุกคนทำอะไรบางอย่างอยู่ ห้องวิจัยนี้นักศึกษาปีสามกับปีสี่ใช้ร่วมกัน แต่ตอนนี้เหมือนเด็กปีสามจะมีคาบเรียนวิชาสำคัญ

พอซาโตโกะกับฮานาเอะเข้าไปข้างใน นักศึกษาสองสามคนที่โต๊ะเงยหน้าขึ้นมองด้วยหน้าผิวดจากปกติอย่างชัดเจน คืออยากรู้ อยากเห็น แต่ยั้งลังเลไม่กล้าถาม หน้าตาเป็นแบบนั้น คณะอักษรศาสตร์มีผู้หญิงเยอะ ดูเหมือนข่าวลือเรื่องการฆ่าตัวตายของไซโกะจะแพร่สะพัดอย่างรวดเร็ว ราวกับเทลูกแก้วจำนวนมากลงบนพื้น ซาโตโกะคิด

ซาโตโกะกับฮานาเอะเดินสายตาเหล่านั้น และเตรียมตัวทำงานของตัวเอง มีเรื่องต้องทำเป็นพะเรอเกวียน ไม่ว่าการหาข้อมูล การทำรายงาน เพียงแต่วันนี้หนังสือและสมุดที่วางบนโต๊ะมีโอกาสมองว่าจะจบลงแค่การตั้งท่า

พวกซาโตโกะนั่งเก้าอี้ได้ราว 30 นาที ประตูทรุดบานนั้นส่งเสียงครวญครางและเปิดออก ความมูระ โทคิโกะ ผู้ช่วยอาจารย์เดินสาวเท้ายาวตรงสู่ชั้นหนังสือ ซาโตโกะสังหรณ์ไม่ดี เพราะตอนโทคิโกะกำลังค้นหาหนังสือจะไม่สนใจสิ่งรอบข้างเลย แต่เมื่อถูจะจบหล่นชอบเข้ามายุ่งเรื่องนักศึกษาที่อยู่แถวนั้น

เมื่อหล่นเจอหนังสือที่ต้องการและผละจากชั้นหนังสือ

“คุณไอฮาระ เห็นว่าเป็นคนพบศพสินะ”

หล่อนทักทายด้วยคำถามซึ่งไม่แคร์ความรู้สึกใคร พวกซาโตโกะ
สุดจะเข้าใจความคิดของหล่อน

“คงตกใจมากเลยสินะ”

“ก็...เอ๋ม”

“ไม่รู้ทำไมถึงได้ฆ่าตัวตายเนอะ เรื่องผู้ชายหรือ...คงไม่ใช่มัง
ไม่น่าใช่”

ฮานาเอะเตะขาซาโตโกะเบาๆ ได้โตะ เหมือนเป็นสัญญาณว่า
อย่าไปยุ่ง ไม่ต้องห่วง ฉันก็ได้ใจขนาดนั้นหรอก ซาโตโกะได้ตอบด้วย
สายตา

“ก็มีแฟนอยู่แล้วนี่นา ถ้าจำไม่ผิด”

โอโนะ ฮิโรมิ นักศึกษาผู้นั่งตรงข้ามซาโตโกะพูด เห็นอยากจะ
พูดเรื่องนี้เต็มแก้ตั้งแต่เมื่อครู เลยอาศัยจังหวะที่โทคิโกะเอ๋ยขึ้นทำให้
ได้พูดในที่สุด

“ก็มีอยู่...แต่ฉันก็ไม่ค่อยรู้อะไรหรอก”

ซาโตโกะกลบเกลื่อน

“แฟนเป็นนักศึกษาคณะวิศวะนี่ ไม่รู้ไปกันด้วยดีรึเปล่า”

“เอ”

ซาโตโกะเอ๋ม ทั้งที่เพิ่งลาจากเพื่อนสนิทตลอดกาลไปเมื่อครู
มันอะไรกันนักหนา ทำไมถึงต้องมารวมวงสนทนาต่ำช้าแบบนี้ อีกทั้ง
ยังฮิโรมิพูดด้วยน้ำเสียงร่อนแรง ปริมาณน้ำลายที่พุ่งจากปากก็เพิ่มขึ้นด้วย

“ฉันคิดเองนะว่า คุณมาคิมูระกับแฟน ความสัมพันธ์คงกำลังแย่นะ”

“ทำไมล่ะ”

“อืม ฉันไปได้ยินแว่วๆ มาจากเด็กวรรณคดีอังกฤษว่า ตอนพวก
คุณมาคิมูระไปทัศนศึกษากลุ่มช่วงฤดูร้อนที่ผ่านมา เห็นว่าไปผจญภัย
เสียสนุกทีเดียว”

“ผจญภัยหรือ”

ซาโตโกะถามซ้ำ การทัศนศึกษากลุ่มเป็นการทัศนจรซึ่งจัดขึ้น ช่วงฤดูร้อนปีละครั้งของแต่ละห้องวิจัย จุดประสงค์เพื่อสร้างมิตรภาพ แต่นามิกะไม่ไปร่วมโดยบอกว่า “ฉันไม่ถนัดการใช้ชีวิตเป็นกลุ่มที่ไม่มีจุดหมาย” แต่ดูเหมือนโซโกะซึ่งชอบเที่ยวไปร่วมด้วย

“เห็นว่าตกลางคินไปดีมีกับกลุ่มผู้ชายที่เพิ่งรู้จักกันที่นั่น เที่ยวเล่นกันน่าดูเลยทีเดียว ปกติคนมีแฟนแล้วจะไม่ไปสมาคมอะไรแบบนี้ไม่ใช่หรือ”

“ก็ใช่ะ แต่ฉันก็ไม่วัดอะไรหรอกนะ”

ที่แท้ก็จะพูดเรื่องนี้เอง ซาโตโกะรู้สึกท้อว่าช่างไร้สาระ ซาโตโกะรู้สึกเสียใจโซโกะดี บางครั้งก็ถูกคนอื่นชักชวนให้ทำในสิ่งที่ตัวเองไม่อยากทำ บางทีตอนนั้นเพื่อนๆ คงชวนเล่นเกมบังคับจนหลอนปฏิเสธไม่ได้

คงเพราะซาโตโกะตอบสั้นห้วน อิโรมิจึงหันไปคุยกับคาามุระ โทคิโกะ ต่อ โทคิโกะฟังด้วยตาเป็นประกายอย่างสนใจใคร่รู้ ซาโตโกะนึกถึงภาพแม่บ้านในหมู่บ้านมาล้อมวงจับกลุ่มนินทาอย่างไรอย่างนั้น

ใกล้เที่ยงแล้ว ซาโตโกะชวนฮานาเอะออกจากห้องวิจัย วันนี้ไม่คิดจะกลับมาที่นี้อีกแล้ว พอเข้าเรียนคาบเรียนที่สามตอนบ่ายเสร็จ คิดว่าถ้าไม่ไปร้าน ‘ตัวตลกสายหน้า’ ก็ว่าจะไปนั่งรอนามิกะที่ห้องของหล่อน เคยรับฝากกุญแจสำรองห้องนามิกะไว้ตั้งแต่ 3 ปีก่อน

มือเที่ยงกินข้าวที่โรงอาหารมหาวิทยาลัย ไก่ชุบแป้งทอดกับสลัดผัก ส่วนฮานาเอะกินเทมปุระ เมนูของโรงอาหารมีแต่ของทอดเหมือนเดิม ซาโตโกะคิด

ทั้งสองกินไปราวครึ่งเดียวก็วางตะเกียบ รู้ตัวว่าหิว แต่กระเพาะลำไส้ไม่ยอมทำงาน

ระหว่างจิบชาซึ่งบางทั้งรสและกลิ่นจากถ้วยพลาสติก ฮานาเอะรำพึง

“พวกเราเป็นอะไรของโซโกะกันนะ”

ซาโตโกะไม่ตอบ เหม่อมองน้ำชาซึ่งหกอยู่บนโต๊ะ ทำไมโต๊ะโรงอาหาร
ถึงได้เปียกไปหมดทุกตัวนะ

“ทั้งที่โซโกะต้องมีปัญหาอะไรแน่ แต่ไม่มีใครเข้าใจหรอกเลย”

“อืม...”

ฮานาเอะคงไม่ได้ตั้งใจ แต่ซาโตโกะรู้สึกเหมือนตัวเองถูกตำหนิ
สิ่งที่กินเข้าไปเมื่อครู่หนักอึ้งราวกับตะกั่วอยู่ในกระเพาะ

“แต่ปัญหาของโซโกะ อาจเป็นสิ่งที่เพื่อนในกลุ่มพวกเราเข้าใจ
ได้ยากที่สุดก็ได้ ก็หล่อนค่อนข้างจะซีกลัวไปหน่อย”

“เป็นอย่างนั้นหรือ...”

อาจเป็นอย่างนั้นก็ได้ ซาโตโกะคิด แต่อาจไม่ใช่ก็ได้ เรื่องเกี่ยวกับ
โซโกะเธอไม่แน่ใจเลยสักอย่าง

“ซีกลัวสิ ก่อนหน้านี้แค่มีฝุ่นขึ้นที่ตัวหน่อยเดียว โซโกะกังวลมาก
เลย ฉันบอกว่าคุณนี่ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร แต่เพราะหล่อนนิสัยแบบไอดอล
ถึงได้กังวลมาก เรื่องแค่นี้ยังขนาดนี้ เรื่องเล็กน้อยมากก็อาจเป็นแรงจูงใจ
สำหรับหล่อนได้”

“อาจใช่”

ซาโตโกะพยักหน้าอย่างกำกวม

ระหว่างคาบเรียนที่สามตอนบ่าย ซาโตโกะนึกว่าเจอโซโกะครั้ง
สุดท้ายเมื่อไร รู้สึกเหมือนนานมากแล้ว แต่ความจริงบ่ายเมื่อวานขึ้น
ยังพบหน้ากันที่ร้าน ‘ตัวตลกสายหน้า’ ถ้าเช่นนั้นตอนนั้นเธอมีอาการ
อย่างไร ทว่าไม่รู้ทำไม ยิ่งนึกก็ยิ่งนึกไม่ออก ความทรงจำเหมือนละลาย
หายไปในความมืด นึกไม่ออกแม้กระทั่งว่าโซโกะมีสีหน้าอย่างไร คุณเรื่อง
อะไรกัน ในหัวมีแต่ความรื้อรนวนเวียนไปมา

เมื่อจบคาบเรียน ซาโตโกะแยกจากฮานาเอะผู้บอกว่าจะไปเรียน
คาบที่สี่ มุ่งหน้าไปอะพาร์ตเมนต์ของนามิโกะ เพราะไม่รู้สักอย่างกลับบ้าน
อยากฟังเรื่องของนามิโกะด้วย และอยากรู้ด้วยว่าห้องของโซโกะมีอะไร

เกิดขึ้นหลังจากนั้น

ซาโตโกะมาถึงหน้าชิราซากิโซ รอบอะพาร์ตเมนต์กลับมาเหมือนเดิม บรรยากาศซึมเศร้าไม่คึกคัก หญิงวัยกลางคนผู้ดูแลอะพาร์ตเมนต์เห็นเธอแล้วทำท่าจะพูดอะไร แต่แล้วก็เบนสายตากลับไปที่นิตยสารที่กำลังอ่าน

ห้องของโซโกะปิดอยู่ ป้าย ‘ตอนนี้กำลังนอน’ เขียนกระแทะไว้ “นอนมากไปแล้ว” ซาโตโกะรำพึง หางเสียงสะท้อนเล็กน้อย

จู่ๆ ก็คิดอะไรออกจึงลองจับลูกบิด ปลอกไหมพรมให้สัมผัสนุ่มนวล ลองออกแรงข้อมือบิดเบาๆ หลงคิดว่าคงใส่กุญแจ แต่ที่ไหนได้ลูกบิดหมุนได้ง่ายดายไร้แรงต้าน ซึ่งกลับทำให้ซาโตโกะตกใจ แต่สิ่งที่ทำให้เธอตกใจยิ่งกว่าเมื่อเปิดประตูเข้าไปคือมีชายคนหนึ่งอยู่กลางห้อง ใส่เสื้อนอกสีเทานั่งขัดสมาธิหันไปอีกด้าน จับพนักซาโตโกะตัวแข็งที่อึดอัดใจ ในขณะที่เขาหันมาทางเธออย่างเชื่องช้า

“อ้าว คุณนี่เอง”

“อ๊ะ คนเมื่อเช้า...”

“ซายามะครับ”

นักสืบคนเมื่อเช้านั่นเอง เขาหันมาทางเธอ แล้วนั่งคุกเข่าด้วยท่วงทำนองอึดอัด ซาโตโกะรีบออกตัว

“ขอโทษค่ะ เอ่อ...คือนึกว่าไม่มีใครอยู่”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ผมก็ไม่ได้ทำอะไรหรอก พอดีมีธุระต้องย้อนกลับมา เลยถือโอกาสแวะพักสักครู่ อีกทั้ง...”

ชายามะเอียงคอเล็กน้อย “ที่นี่ไม่ใช่ห้องของผมด้วย”

ซาโตโกะมองไม่เห็นเหตุผลที่จะต้องเผชิญหน้ากับนักสืบคนหนึ่งที่นี้มากกว่านี้ ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าทำไมถึงได้คิดจะแอบดูห้องของโซโกะแต่แรก เธอจึงผงกศีรษะเล็กน้อยแล้วทำท่าจะออกจากห้อง แต่ชายามะหักจากด้านหลัง “เดี๋ยวนะครับ” ซาโตโกะจึงหันกลับมา

“นี่อะไรออกแล้วหรือเปล่าครับ”

เกี่ยวกับแรงจูงใจในการฆ่าตัวตาย นักสืบเสียงที่จะพูดคำนี้ อาจคิดว่านี่เป็นความเชื่ออาทรรของพวกเรา

“ไม่มีค่ะ”

เธอตั้งใจพูดเสียงแข็ง รู้สึกสะใจเล็กน้อย แต่มั่นวางเปล่าราวกับคุณพันทรมที่ปวด

“อย่างนั้นหรือครับ ว่าแล้วเสีย...”

ชายามะลั่งมือเข้าไปในกระเป๋าตัวในเสื้อนอก แต่แล้วก็ดึงมือกลับเหมือนเปลี่ยนใจ คงคิดจะหยิบบุหรี่แล้วนึกได้ว่าเป็นห้องคนอื่น

“ผมก็ลองไปพบกับคนหลายคน แต่ไม่ได้การเลย ปัญหาที่ไม่อาจบอกเพื่อนสนิทอย่างพวกคุณ ก็คงไม่มีทางไปปรึกษาพ่อแม่หรืออาจารย์ที่มหาวิทยาลัยได้...”

คงเป็นเช่นนั้น ซาโตโกะคิด ตัวเองก็เป็นเช่นนั้น

“แต่แค่เลย ต้องเขียนอะไรสักอย่างลงในรายงานแล้วด้วย”

“ตั้งใจจะเขียนว่าอย่างไรหรือคะ”

“ไม่มีทางเลือก คงต้องเขียนว่าเธอคิดฆ่าตัวตายอย่างปุปป...”

“อย่างปุปปนะเธอ...”

เป็นคำที่ไม่เหมาะกับไซโกะที่สุด ถ้าจะเขียนเหตุผลแบบนั้น ผู้เขียนแรงจูงใจมั่วๆ สักอย่างยังจะสมจริงมากกว่า

“อะ ไซแล้ว”

ชายามะน้ำเสียงเปลี่ยนไป “ผมพบสมุดไดอารีครับ”

“ปกสีแดง...”

“ใช่ครับ รู้ด้วยหรือครับ” ตอนมาคางที่นี้ เคยเห็นไซโกะเขียนหลายครั้งด้วยปากกาหมึกซึมหมึกสีน้ำเงิน เขียนอัดแน่นเต็มหน้า ไซโกะพูดจนติดปากว่าอยากให้แต่ละวันสมบูรณ์จนไม่มีที่พอให้เขียน

“แล้วพบอะไรมั๊ยคะ”

แต่ชายามะสายหน้า

“ผมให้คนในครอบครัวช่วยตรวจสอบดูแล้วครับ แต่ไม่พบสิ่งใดที่น่าจะเป็นแรงจูงใจได้เลย จริงๆ ก็คาดเดาไว้แล้ว เพราะไดอารีเป็นสิ่งที่ถึงไม่ตั้งใจจะให้ใครอ่าน แต่มักจะเขียนโดยคิดถึงเวลามีคนมาอ่าน”

เป็นไปได้ ซาโตโกะคิด แต่เพราะตัวเองไม่เขียนไดอารีเลยไม่ค่อยรู้

“แต่จะเขียนเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับปัญหาของตนเองจนถึงวันก่อนจะฆ่าตัวตายได้หรือคะ ถ้าเป็นฉัน...”

“ผมก็ทำไม่ได้ครับ”

ชายามะแย้งพูด “และคุณมาคิดอะไรก็ทำไม่ได้ด้วยครับ วันที่ไดอารีหยุดลงตั้งแต่ 4 วันก่อนหน้านั้นครับ”

“4 วันก่อนหรือคะ”

“ใช่ครับ คิดว่าสิ่งที่ทำให้คุณซาโตโกะฆ่าตัวตายน่าจะเกิดขึ้น 4 วันก่อนหน้าวันนั้นครับ อยากให้พวกคุณลองจำกัดวงเวลานั้นแล้วคิดทบทวนอีกครั้ง มีความเป็นไปได้สูงว่าข้อเท็จจริงอาจซ่อนอยู่ในที่ที่คาดไม่ถึง...อ๊ะ เหมือนเพื่อนคุณจะกลับมาแล้ว”

ดังที่ชายามะพูด มีเสียงฝีเท้าเดินตามโถงทางเดินและมาหยุดที่หน้าห้องนี้ ได้ยินเสียงไขกุญแจประตูห้องตรงข้าม เสียงนั้นเป็นสัญญาณให้ชายามะลุกขึ้น ซาโตโกะก็ออกจากห้องไป

“แล้วพบกันใหม่นะครับ”

ชายามะว่าแล้วก็เดินไปตามโถงทางเดิน

5

“4 วันก่อน...เธอ”

นามิกะฟังซาโตโกะเล่าขณะดื่มกาแฟดำสำเร็จรูป ซาโตโกะรู้สึกว่ นามิกะมีสีหน้าเหนื่อยล้ามาก

“นี่อะไรไม่ออกเลย”

“เหมือนกัน”

“จะลองถามพวกวรรณคดีอังกฤษดู แต่ไม่คิดว่าพวกนั้นจะรู้เรื่อง ที่พวกเราไม่รู้หรอกนะ”

ใช่ ซาโตโกะพยักหน้าอย่างรู้เรี่ยวแรง

“แล้วเป็นยังไง ทางด้านครุณามิซาวะ”

ซาโตโกะถาม นามิกะเบะปากเหมือนลำบากใจที่จะพูด

“แกร่งให้ อย่างที่คิดไว้ไม่มีผิด”

“บอกไปว่า...ฆ่าตัวตายเธอ”

“ถ้าไม่พูดแบบนั้นแล้วจะให้พูดว่ายังไงได้ ครูได้แต่พูดว่า ‘ไม่เข้าใจ ไม่เข้าใจ’ ซ้ำไปมา”

ซาโตโกะเห็นภาพครุณามิซาวะ มาซาโกะ ในสภาพห่อเหี่ยวกำลัง เอาผ้าเช็ดหน้าสีขาวเช็ดหัวตา หญิงวัยเริ่มชราผู้นี้ฟังคำพูดของนามิกะด้วยความรู้สึกอย่างไร และนามิกะพูดด้วยสีหน้าอย่างไร ซาโตโกะรู้สึกดีใจ ที่ไม่ต้องไปอยู่ในที่นั้น และชื่นชมความแข็งแกร่งของนามิกะ

มินามิซาวะ มาซาโกะ เป็นครูที่ปรึกษาชมรมชงชาของโรงเรียน มัธยมปลาย R ซึ่งเป็นโรงเรียนของจังหวัด ซาโตโกะ นามิกะ โซโกะ คางะ และโทโดต่างเรียนมารยาทในการชงชาจากครูคนนี้ คางะและโทโดไม่ใช่ สมาชิกชมรมชงชาอย่างเป็นทางการ แต่เช่นเดียวกับซาโตโกะ ถูกนามิกะ

กระตุ้นให้เข้าร่วมสัปดาห์ละครครั้ง ครุมินามีชาวะ มาซาโกะ เป็นครุผู้มีพระคุณที่สอนวรรณกรรมโบราณให้แก่พวกเขาด้วย ในขณะที่วาโค อิซามุ และอิซาวะ ฮานาเอะ แม้จะไม่อยู่ชมรมชงชา แต่มาซาโกะเป็นครุประจำชั้นของพวกเขาตอนมัธยมหก นั่นหมายถึงทุกคนในกลุ่มมีความสัมพันธ์กับครุไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง เพราะเหตุนี้แม้ตอนนี้ครุมินามีชาวะจะเกษียณแล้ว กลุ่มเพื่อนสนิทก็ยังไปรวมตัวกันที่บ้านครุเพื่อรายงานความเป็นอยู่ของแต่ละคนปีละหลายครั้งจนกลายเป็นธรรมเนียมตั้งแต่จบมัธยมปลาย

“ว่าแต่”

เมื่อดื่มกาแฟหมด นามิกะจูดะหรี “ที่มหา’ลัยละเป็นยังงี้บ้าง เขาคุยกันแต่เรื่องของโซโกะรีเปล่า”

“ไม่รู้สิ”

ซาโตโกะส่ายหน้าเล็กน้อย “เหมือนจะเป็นข่าวลือนิดหน่อยนะ... แต่ว่าไม่รู้เหมือนกัน”

เธอไม่ได้เล่าถึงเสียงคุยกันสะพัดเรื่องข่าวลือตำราในห้องวิจัยสาขาวรรณคดีญี่ปุ่น ขอบชุดหึงดเพียงคนเดียวพอ

“สุดท้ายคนที่ยังจำโซโกะได้ต่อไปคงมีแค่ไม่กี่คน”

นามิกะพูดเหมือนถอนใจ ซาโตโกะไม่อยากให้พูดแบบนั้น แต่นั่นเป็นความจริงอันน่าเศร้า

“ฮะ ใช่แล้ว”

นามิกะพูดพลางพนกว่านุหรี แล้วก็ล่ำลักควั่นนั้นจนหน้าแดง “เมื่อกี้เพิ่งคุยกับผู้ดูแล เธอบอกว่าคีนันตอนสี่ทุ่มเศษ มีโทรศัพท์มาหาโซโกะ”

“ถึงโซโกะเหรอ จากใครนะ”

“ก็แน่อุ๊ยแล้วไม่ใช่หรอ”

“โทโดเธอ...”

“ผู้ดูแลใช้คำว่าผู้ชายคนที่โทรมาประจำ แล้วเธอก็เรียกโซโกะ แต่ที่ไม่มีเสียงตอบ ผู้ดูแลไปถึงหน้าห้องประตูก็ล็อก เคาะก็ไม่ตอบ

เลยไปหาถึงห้องน้ำ แต่เหมือนจะไม่อยู่ที่ไหนเลย เห็นว่าบอกวาชโอะ
คงนอนแล้ว แล้วก็ตัดสายไป”

“หมายความว่าตอนนั้นชโอะโกะก็...”

ซาโตโกะพูดต่อไม่ได้

“หมายถึงตายไปแล้วสินะ”

“โทโดเลยอดฟังเสียงของชโอะโกะเป็นครั้งสุดท้าย”

“เรื่องนี้ห้ามพูดต่อหน้าเขาเชียวนะ”

นามิกะจ้องด้วยสายตาเหงาเศร้า

หลังพบศพชโอะโกะแล้ว 2 วัน งานศพถูกจัดที่บ้านมาคิมูระ พวก
ซาโตโกะทั้งหกคนยืนรอจุดธูปไหว้ผู้ตาย โดยยืนห่างจากกลุ่มญาติผู้พูดคุย
กันเสียงดังลั่น

“ไม่ได้มาพร้อมหน้าอย่างนี้นานแล้วนะ”

ฮานาเอะมองหน้าทุกคนแล้วพูด จริงดังที่หล่อนพูด

“ยังไม่ครบนะ ขาดไปคน”

ซาโตโกะรำพึง เพราะเข้าใจความหมายนั้น ทุกคนต่างปิดปากเงียบ

“ยังไม่รู้แรงจูงใจเธอ”

วาโคในชุดนักศึกษาชมองหน้ากลุ่มผู้หญิงพลางพูด ซาโตโกะหลุบตา
มองต่ำอย่างลึมตัว

เพราะไม่มีเพื่อนผู้หญิงคนไหนตอบ คางะจึงพูดแทรกขึ้น

“ในหนังสือพิมพ์เมื่อวาน เขาลงข่าวว่า ‘คงกลุ้มใจเรื่องอนาคต’
แน่นอนมีเครื่องหมายคำถามต่อท้าย”

“ไม่น่าจะใช่ชะ ก็เธอได้งานที่บริษัทนำเที่ยวที่เธอต้องการที่สุดแล้ว
นี่นา ใช่มั้ยซาโตโกะ”

ฮานาเอะจุนเจียวก แต่ซาโตโกะไม่มีแรงเท่าฮานาเอะ จึงตอบอย่าง
กำกวมไปว่า “นั่นสิ”

โทโดยืนห่างจากอีกห้าคนเล็กน้อย จ้องมองคนในชุดดำจุดดูปให้หัว
เสร็จไปคนแล้วคนเล่า ซาโตโกะเห็นว่าเพียงสองวันนี้ข้าฝ่ายผมมไปราวกับ
คนไม่สบาย อีกทั้งยังเจ็บบเขย แน่นอน ท่าทางหงุดหงิดด้วย

เมื่อวานก็เป็นแบบนี้ ซาโตโกะนึกถึงตอนพบกับโทโดเป็นครั้งแรก
หลังโซโกะเสียชีวิต เธออยู่ในรถไฟขบวนเดียวกับซาตอนเข้าระหว่างทาง
ไปมหาวิทยาลัย

“อย่าถามอะไรเลย”

ก่อนซาโตโกะจะทันเอ่ยปากพูด เขาตรงอย่างทุกซทน

“ถึงถามไปฉันก็ตอบไม่ได้หรอก”

คงหมายถึงสาเหตุการฆ่าตัวตายของโซโกะ

“แต่โซโกะมีร่องรอยว่าจะมีปัญหาตั้งแต่สี่ห้าวันก่อนนะ ถึงอย่างนั้น
ก็ยังนึกอะไรไม่ออกเลยเธอ”

“ไม่มี ถ้ามีก็บอกไปแล้ว”

โทโดพูดเสียงห้วน

ตอนนี้ซาโตโกะมองแผ่นหลังเขา ลองคิดว่าทำไมคนรักของเขาจึง
ไม่ปรึกษาปัญหาของตนกับใคร ไม่ได้พูดหรือว่าพูดไม่ได้

ขณะความคิดกำลังโลดแล่นไป จู่ๆ ในสมองเธอเกิดความคิดขึ้น
อย่างหนึ่ง แม้เป็นเพียงความนึกคิดที่ไม่มีรากฐานและหาความเกี่ยวข้อง
ไม่พบ แต่ซาโตโกะรู้สึกว่าคุณคิดนั้นช่างมีความเป็นไปได้อย่างมาก
คงเป็นเพราะเธอเหนื่อยแน่ เธอเลือกที่จะคิดเช่นนั้น

ครุมินามิซาวะ มาซาโกะ ปรากฏตัวหลังจากทั้งหกคนไหว้ศพเสร็จ
แล้ว หญิงรูปร่างเล็กอยู่ท่ามกลางผู้คนราวกับเงา ผสมสีเงิน แวนกรอบทอง
ชุดดำ ช่างเหมาะเจาะลงตัวกับครุอย่างมาก แต่ซาโตโกะกลับรู้สึกเศร้าใจ

ครุมาซาโกะเหมือนจะสังเกตเห็นพวกซาโตโกะแล้ว หลังทักทายกัน
เล็กน้อยด้วยสายตา ครุหายเข้าไปในบ้านมาคิมูระทันที

ซาโตโกะมองส่งครุวัยชราอย่างเหม่อลอย จู่ๆ มีคนมาตบไหล่

เล่นเอาเธอเกือบร้อง พอหันกลับไปทำหน้าดู คางะในชุดนักศึกษา
ชูสมุดปกสีแดงตรงหน้าเธอ สิ่งที่ซาโตโกะคิดได้ในตอนนั้นคือเด็กผู้ชาย
ใส่ชุดนักศึกษาชุดเดียวข้างสะดวกดีจัง ซึ่งล้วนไม่เกี่ยวข้องแต่ประการใด
อาจเพราะเมื่อเข้าเธอกลุ้มใจกับการหาชุดใส่เกือบชั่วโง

“ไดอารี่ที่ว่าไง”

คางะพูดเสียงห้วนพลางส่งสิ่งนั้นให้ซาโตโกะ “อ่านไฉนเพื่อจะได้
อ่านความในใจของโซโกะไง”

“ได้มายังไงนะ”

ซาโตโกะหลุบตามองปกสีแดงสดราวกับเลือดพลางถาม เพิ่งสังเกต
เห็นว่ามียาลายนูนเป็นรูปกุหลาบด้วย

“ขอยืมมาจากคุณแม่โซโกะ”

“คุณแม่ไม่สงสัยเหรอ”

“ฉันบอกว่าซาโตโกะขอมา รับผิดชอบคุณแม่โซโกะด้วยนะครับ”

“เหรอ...”

ซาโตโกะเล่าเรื่องไดอารี่ที่ได้ยืมมาจากนักสืบชายามะให้พวกคางะ
ฟังด้วย เมื่อวานยังได้คุยกันว่าพวกเราก็ต้องอ่านไดอารี่นั้น

“ขอใบใจ”

เธอเอ่ยคำขอบคุณได้อย่างไม่ขัดเขิน เหมือนออกมาจากใจจริง
อย่างไม่เคยเป็นมานาน

“อย่าทำให้ตกใจสิ”

คางะยกไหล่

พอครุมินามิซาวะ มาซาโกะ จดรูปไว้ศพเสร็จกลับออกมา ทั้ง
หกคนที่อยู่กระจัดกระจายกลับมารวมตัวกันเหมือนถูกดึงดูด สีน้าโทโด
ผ่านคล้ายลง ซาโตโกะโง่งง

“กำลังจะออกจากบ้าน สายลูกประกาศก็มาขาดชะ”

ครุมาซาโกะยกลูกประกาศสีน้ำตาลแดงพลางพูดเสียงนุ่ม “ค่อยๆ เก็บ

ทีละลูกมาร้อยใหม่เลยสายเลย แถมระหว่างอยู่บนรถไฟมาที่นี้ นับแล้ว ลูกประจำหายไป 2 ลูก ถ้าหายสักลูกยังพอเป็นไปได้ แต่หายไปถึง 2 ลูก นี่แสดงว่าครูก็แก่แล้วสินะ”

“ครู...”

ฮานาอะทอนไม่ไหวซุกหน้ากับไหล่ของครูมาซาโกะ เมื่อครูยังสดชื่น อยู่เลย แต่ด้วยอารมณ์รุนแรง สิ่งที่อยู่ข้างในคงเอ่อล้นขึ้นมาอีกครั้ง

เมื่อเห็นฮานาอะเป็นเช่นนั้น ซาโตโกะก็รู้สึกแน่นหน้าอก ตาเริ่ม แดง ครูมาซาโกะคงเห็นปฏิกิริยาของเธอ

“ในเวลาอย่างนี้ครูว่าโชคดีที่มีผู้ขายอยู่ในกลุ่มเพื่อนด้วย”

ครูมองพวกคางะและวาโค “เพราะยังช่วยประคองผู้หญิงได้ เอาละ มาร่ำลาคุณมาคิมูระกันเถอะ แล้วก็ส่งบอกสงบใจมาดื่มน้ำชากันสบายๆ ดีไหมจ๊ะ”

ครูเตรียมน้ำชาเอาไว้แล้ว ครูซราพูด

6

ในรถไฟมุ่งหน้าสู่บ้านครุมินามิซาวะ มาซาโกะ ซาโตโกะเปิดไดอารี่ ของโซโกะ วันที่ของหน้าแรกเป็นวันที่ 1 มกราคมของปีนี้

‘ต้องไม่เลิกเขียนไดอารี่กลางคันเด็ดขาด นั่นเป็นเป้าหมายแรก ไดอารี่เล่มนี้แพงด้วย’

นั่นเป็นข้อความแรก สีหน้าซุกซนของโซโกะผุดขึ้นในสมองซาโตโกะ

“โซโกะไม่ได้เลิกเพราะท้อ ต้องถือว่าหล่อนบรรลุเป้าหมายนะ”

นามิกะมองจากด้านข้างพลางพูด

“ก็ใช่เน...”

ซาโตโกะตอบไม่เต็มปากเต็มคำ พลิกหน้าต่อไปเรื่อยๆ ไม่ว่าหน้าไหน
ต้องมีตัวอักษร ‘โทโด’ อย่างน้อย 1 ครั้ง ตัวอย่างเช่น

‘วันที่ 5 พฤษภาคม ฝนตก อุตุส่าหะจะไปขับรถเล่น ี่เง่าที่สุด สุดท้าย
ได้แค่เข้าๆ ออกๆ ร้านกาแฟหลายร้าน

เราคุยกันที่ร้านกาแฟ “แอล” โทโดบอกว่าตั้งใจจะต่อปริญญาโท
สุดยอด แต่เห็นว่าจะต้องอยู่กับศาสตราจารย์ที่ดูอย่างกับยักษ์มาร อนาคต
ต้องลำบากแน่ สู้ๆ นะ พอฉันบอกว่าอยากทำงานบริษัทท่องเที่ยว เขา
บอกว่า “แค่เตรียมตัวเป็นเจ้าสาวจนกว่าฉันจะเรียนจบก็พอ” แหม ดีใจจัง

แต่โซโกะจึงจะพยายามเป็นผู้หญิงทำงานนะจ๊ะ’

พอได้อ่านสำนวนแบบนี้ ซาโตโกะยิ่งรู้สึกแน่นในอก เธอเหมือน
ทำได้ เปิดด้านหลังไดอารี เป็นหน้าช่วงก่อนโซโกะเสียชีวิต ตัวอักษร
กลมอันคุ้นเคยเขียนไว้ดังนี้

‘เหนื่อยติดๆ กันหลายวัน รายงานก็สะสม นามิกะกรนดัง นอนไม่ได้
แถมช่วงนี้ผื่นแพ้คัน ไม่สนุกเลย’

“ในตอนนี้ คิดไม่ออกเลยว่าโซโกะจะมีปัญหาอะไรหนักหนา”

นามิกะพูดพลางชี้คำว่า ‘กรน’

“เป็นอย่างที่นักสืบบอกเลย วันถัดจากวันนี้ต้องมีอะไรเกิดขึ้นกับ
โซโกะแน่ ปัญหาคือมันคืออะไร...เนอะ”

“ขอคุณ้อย”

นามิกะดึงไดอารีมาทางตัวเอง

“รู้อะไรแล้วหรือ”

คางะผู้นั่งทอดอกหลับตาอยู่แก้อีผึ่งตรงข้ามหรือที่อ่านแล้วถาม
วาโค ฮานาเอะ โทโด และครูมินามิซาวะ มาซาโกะ นั่งคุยห่างออกไป
เล็กน้อย

“ยังไม่รู้เลย”

ไม่รู้ว่าจะเข้าใจอย่างไรกัน เขาพยักหน้าเล็กน้อยและหลับตาลงอีกครั้ง

“ประหลาดเนอะ”

นามิกะพลิกไดอารี่ไปเรื่อย ๆ และพิมพ์เสียงหัมด้า “ประหลาดจัง”
“อะไร”

คราวนี้ซาโตโกะเป็นฝ่ายยื่นหน้ามอง ไดอารี่อยู่ที่หน้าวันที่ 8 สิงหาคม
“อาจเป็นเพราะความตั้งใจตั้งแต่วันปีใหม่ โซโกะเขียนไดอารี่แทบทุกวัน แม้แต่ตอนสอบ แต่ถัดจากวันที่ 8 สิงหาคมก็เป็นวันที่ 15 สิงหาคมเลย หมายความว่า 6 วันระหว่างนั้นว่างเปล่า นี่เป็นเพราะอะไรกันนะ ตรงที่อื่นไม่มีแบบนี้เลยนี่นา”

“ไม่ได้เขียนไว้หรือว่าเหตุผลอะไร”

“ไม่มี”

นามิกะส่ายหน้า

ซาโตโกะมองหน้ากระดาษอีกครั้ง แปลกจริงๆ ตอนหยุดเขียนไดอารี่เป็นช่วงเวลาแบบไหนกัน ถ้าไม่ใช่เพราะงานยุ่งแล้วละก็

จู่ๆ มีเรื่องที่น่าสนใจได้ ซาโตโกะจึงถาม

“นี่ วันที่ 8 สิงหาคม มีกิจกรรมอะไรของสาขาวรรณคดีอังกฤษบ้างมัย”

“กิจกรรมเหรอ จะมีกิจกรรมอะไรในช่วงปิดเทอมฤดูร้อน...”

นามิกะหยุดเสียก่อนจะพูดต่อว่า ได้ยังไง และเร่งมือดึงสมุดจดนัดในกระเป๋าถือออกมา ปกเย็นเสียจนต้องคิดว่าใช้มากี่ปกกันแล้ว

“ใช่แล้ว”

หลังนามิกะจ้องสมุดจดนัด เธอพยักหน้าแรง “วันนั้นมีกิจกรรมทัศนศึกษาของห้องวิจัยนะ”

“อย่างที่คิดไว้เลย”

ซาโตโกะถอนใจ เป็นดังคาด

“เหมือนเธอจะรู้อะไรนะ”

นามิกะมองด้วยสายตาค้นหา

“ใช่ จริงๆ แล้ว...”

ซาโตโกะพูดเสียงเบาไม่ให้คางะได้ยิน เธอเรื่องที่ได้อินที่ห้องวิจัย
วันก่อน ซึ่งก็คือข่าวลือเรื่องโซโกะไปเที่ยวกับกลุ่มผู้ชายที่ไม่รู้จักมาก่อน
ระหว่างทัศนศึกษา

นามิกะได้อินดังนั้นก็ขมวดคิ้วทำหน้าเพื่อน

“ฉันก็ได้ยินมาเหมือนกัน ในห้องวิจัยฉันมีพวกชอบเที่ยวเยอะ
แต่ไม่รู้ว่โซโกะอยู่ในกลุ่มนั้นด้วย”

“หมายความว่าไงกัน”

“ก็ไม่รู้เหมือนกัน เพียงแต่...”

นามิกะใช้ปลายนิ้วพลิกสมุดจดนัด “รู้สึกสังหรณ์ไม่ดี”

“นามิกะจ๊ะ ฉันคิดมาตั้งแต่ตอนงานศพแล้วนะ”

“บรรยากาศไม่ชวนให้คิดอะไรสักเท่าไรเลยนะ”

“ความลับที่บอกคนรักไม่ได้ สุดท้ายคิดว่ามีอยู่เรื่องเดียว”

นามิกะกระแอมอย่างจริงจัง

“เรื่องมีอะไรกับคนอื่นอย่างนั้นหรือ”

“ใช่ เรื่องนั้นแหละ”

คราวนี้นามิกะคราวเบาๆ และขยี้ผมยาวอย่างหงุดหงิด

“ซาโตโกะอยากบอกว่า ตอนไปทัศนศึกษาเกิดอะไรขึ้นระหว่าง
โซโกะกับพวกผู้ชายที่ไม่รู้จักนั้นหรือ”

“ไม่อยากจะคิดอย่างนั้นหรอกนะ”

“อย่างเช่นถูกข่มขืน”

“อาจจะ ถึงยังงี้ต้องมีอะไรเกิดขึ้นจนไม่ได้เขียนไดอารี่ในช่วงนั้น
แน่”

“แล้วก็เกี่ยวข้องกับเรื่องครั้งนี้สินะ...”

นามิกะครางว่าอึมเสียงเบา แล้วหลับตา

บ้านครุมนามิซาวะ มาซาโกะ เป็นบ้านไม้เก่าแก่ แยกจากถนนใหญ่ ซึ่งการจราจรคับคั่ง ขึ้นเนินบนถนนปูด้วยหินราว 50 เมตร เพราะถนนโค้งน้อยๆ ชวนให้ดูจากด้านหน้าค่อนข้างกว้างขวางกว่าความเป็นจริง ประตูหน้าเป็นไม้ระแนงแบบใช้เป็นฉากละครย้อนยุคได้เลยทีเดียว เสียแต่เสาไฟฟ้าคอนกรีตที่ตั้งอยู่ตรงหน้าทำลายบรรยากาศทั้งหมดลง

จากถนนถึงประตูหน้า พื้นต่ำลงระดับหนึ่ง พวกเขาโตโกะเดินตามครุมาซาโกะเข้าไป แต่ชื่อประตูเดียวจนคางะและวาโคซึ่งตัวสูงต้องก้มตัว

เมื่อเข้าไปแล้วเป็นพื้นเตี้ย บรรยากาศเงียบสงบ ซาโตโกะรู้สึกเหมือนพวกตนเข้ามาทำลายบรรยากาศนั้น

พวกเขาถูกเชิญให้เข้าไปยังห้องสืบลี้อด้านในสุดเสมอ ห้องนั้นมีชานมมองเห็นสวนหย่อม มาถึงที่นี่แล้วทุกคนนั่งคุกเข่าเรียบร้อยแล้วโดยไม่ต้องบอกกล่าว

ระหว่างที่ครุมาซาโกะไปเตรียมน้ำชา ทั้งหกคนเหม่อมองสวน

“ครั้งก่อนมาที่นี้ตอนฤดูใบไม้ผลิ มีดอกไม้สีขาวบานอยู่บนต้นไม้”

คางะยืนที่ชานบ้าน ชี้ไปที่ต้นไม้เตี้ยต้นหนึ่ง

“ต้นโคดันชิซึจิสินะ”

นามิกะพูด “มีดอกไม้คล้ายดอกซีลีวัน เป็นไม้ผลัดใบนะ แต่เหมือนยังเร็วไป มันยังไม่ทันเปลี่ยนสี”

“รู๊ตี่นี่ ถามครุมาหรือ”

วาโคถาม นามิกะตอบหน้าเรียบเฉย

“เปล่า ได้ยินมาจากซาโกะ”

ครุมนามิซาวะ มาซาโกะ ถืออุปกรณ์ชงชาออกมา ทั้งหกคนต่างนั่งเรียงกันหันหน้าเข้าหาครุ จากที่เคยมาหลายครั้ง ลำดับการนั่งจึง

ถูกกำหนดไปโดยปริยาย คนแรกคือนามิกะ ตามด้วยซาโตโกะ

ซาโตโกะมองตามการเคลื่อนไหวของครุมาซาโกะ ไม่มีความสูญเสีย
หรือความล้มเหลวแม้แต่หยด เลื่อนไหวอย่างไหลลื่น แม่นยำราวกับเครื่องจักร
อีกทั้งยังคนนำชาด้วยไม้คนชาได้อย่างเจียบเจียบ

ยกถ้วยน้ำชาอันหนักอึ้ง ดื่มน้ำชาสี่เหยี่ยวุ่นเข้มข้นฟองละเอียด
ยิ่งกว่าลูกปัดจนหมดถ้วย จากนั้นวางถ้วยชาคืนโดยไม่กล่าวคำใด นี่เป็น
วิถีแบบอะระเซนเกะ

“วาโคกับฮานาเอะก็...”

ครุมาซาโกะพูดขณะชงชา “คุ้นเคยกับพิธีชงชามากแล้วนะ”

“ก็ แหม”

วาโคถือถ้วยชา สายตาประสานกับฮานาเอะ

ในกลุ่มมีเพียงสองคนที่นี่ไม่มีประสบการณ์พิธีชงชามาก่อน แต่ก็
ถูกบังคับพามาดื่มที่นี่ด้วย ฮานาเอะคุ้นเคยในทันที แต่วาโคลำบากใจมาก
บ่นไม่พอใจเพราะเหมือนดื่มสีนํ้า แต่ระยะหลังถึงขนาดชงเองได้แม้
ไม่คล่องแคล่วนัก

ทุกคนต่างเล่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับตัวเอง และคุยเล่นจนจบไปรอบหนึ่ง

“ครูเจอิโกะครั้งสุดท้ายเมื่อไรคะ”

ซาโตโกะถามขณะวางถ้วยชา ครุมาซาโกะเอียงคอเล็กน้อย

“จริงสิ จำวันที่แน่นอนไม่ได้นะ...น่าจะช่วงครึ่งหลังของปิดเทอม
หน้าร้อน เธอมาหาถึงที่นี่”

“ปิดเทอมหน้าร้อนหรือ” ซาโตโกะกับนามิกะมองกันด้วยหางตา
“อะอะไรหรือคะ”

“อูะ เอ จำไม่ได้แล้วละ คิดว่าไม่ได้มีอะอะไรเป็นพิเศษนะ”

“แค่มาดื่มชาแล้วก็กลับหรือครับ”

คางะถาม ครุมาซาโกะตอบเพียง “ใช่จ้ะ”

“พวกเธอคงอยากรู้สาเหตุการฆ่าตัวตายของคุณมาคิมุระสินะ”

ครูมาซาโกะพูดขณะชงชาอบสอง ชาโตโกะพยักหน้าเงยบง
นามิกะก็พยักหน้าด้วย

“โทโด เธอก็อยากรู้ด้วยหรอ”

จู่ๆ โดนัทก็ เขาดูแข็งแรงที่ด้วยความตกใจ และหลังขยับปากโดย
ไม่มีเสียงสักพัก

“อยากรู้ครับ ก็...”

เขาตอบเสียงสั้น

“ครูไม่อยากจะรู้สักเท่าไรนะ”

ครูมาซาโกะวางถ้วยชา นามิกะรับถ้วยนั้นไป

“เพราะไม่อยากจะเปิดเผยความลับที่คุณมาคิมุระเฝ้าปกปิดไว้
เธอตายไปแล้ว ไม่อาจต่อต้านสิ่งที่พวกเธอเสาะหากันได้แล้วนะ”

“แต่พวกเราไม่รู้สักเท่าไรไม่ได้”

ฮานาเอะพูดเสียงละเอียดยิ่ง “ทั้งที่ไม่ว่าจะมีความลับอะไรก็น่าจะ
มาปรึกษาพวกเรา”

“มันเป็นความลับที่ปรึกษาไม่ได้ล่ะสิ”

ว่าแล้วครูมินามิซาวะ มาซาโกะ มองหน้าลูกศิษย์ทุกคน “อีกสัก
คนละถ้วยไหมจ๊ะ”

บนรถไฟกลับบ้าน ชาโตโกะกับนามิกะลงก่อนระหว่างทาง หลังมอง
ส่งอีกสี่คนแล้วจึงเข้าไปชานชาลาฝั่งตรงข้ามและกระโดดขึ้นรถไฟ

เมื่อนั่งเรียงกันบนเบาะ พวกเขาลงรถที่สถานีรถไฟสายชูเอ็งเด็น
ออกมาอีกครั้ง มือที่พลิกหน้าร้อน ชาโตโกะเปิดไปยังหน้าเป้าหมาย

“วันที่ 20 สิงหาคม ไปบ้านครูมินามิซาวะ ได้ลิ้มรสชาดีฝีมือครู
ขณะพูดคุย แต่เหมือนฉันจะพูดอยู่ฝ่ายเดียว ครูช่างเป็นผู้ฟังที่ดีจัง”

“แต่ไม่ได้เขียนว่าคุยเรื่องอะไรนี่”

ชาโตโกะพูด และนึกถึงคำพูดของนักสืบชายามะที่ว่า “ไดอารีเป็น

สิ่งที่ถึงไม่ถึงใจจะไม่มีใครอ่าน แต่มักจะเขียนโดยคิดถึงเวลามีคนมาอ่าน’

“แต่คิดว่าต้องไปปรึกษาเรื่องทัศนศึกษากลุ่มนั้นแน่ เพราะโซโกะใส่ชื่อ แคมป์หัวโบราณอีก ถ้าไปมีอะไรกับชายอื่น อาจคิดว่าต้องได้รับโทษถึงชีวิตทีเดียว”

และนามิกะพูดด้วยใบหน้าซึ่งขังประมาณว่าน่าจะต้องอบรมให้มากกว่านี้

เมื่อทั้งสองกลับมาเยือนอีกครั้ง ครูมินามิซาวะคิดว่าพวกหล่อนลืมนะ ครั้นพอซาโตโกะบอกว่ามีเรื่องอยากคุยด้วยเป็นการลับ ครูใบหน้าเครียด ยิ้มแตรริมฝีปาก “เชิญ คราวนี้กาแฟน่าจะดีกว่านะ”

ครูเชื้อเชิญพวกหล่อนเข้าห้องรับแขก ที่นี้ซาโตโกะก็ไม่ค่อยได้เข้ามา ห้องกว้างราวสิบสองเสื่อ มุมหนึ่งวางโต๊ะเก้าอี้เก้าอี้สลักที่ขาบนนั้นมีสารานุกรมเรียงอยู่ ทั้งโต๊ะและหนังสือล้วนเข้าชั้นลายคราม แต่ไม่มีฝุ่นเปื้อนแม้แต่นิดเดียว

“เป็นของสามที่ตายไปนะ”

คงเพราะซาโตโกะเอาแต่จ้อง ครูมาซาโกะวางถ้วยกาแฟลงพูด “เมื่อก่อนที่นี้เคยใช้เป็นห้องทำงาน มีชั้นหนังสือด้วย แต่ทิ้งไปเกือบหมดแล้ว...”

สามของครูมินามิซาวะ มาซาโกะ เป็นศาสตราจารย์ด้านคณิตศาสตร์ของมหาวิทยาลัยรัฐแห่งหนึ่ง เสียชีวิตไปเมื่อ 10 กว่าปีก่อน แต่นั่นมาครูอยู่ดูแลบ้านนี้คนเดียวมาตลอด

“ครู คืออยากถามเรื่องของโซโกะนะค่ะ”

ซาโตโกะเริ่มเรื่องแบบนี้ จากนั้นพูดเรื่องทัศนศึกษากลุ่มตอนหน้าร้อน และถามว่าโซโกะเคยมาปรึกษาเรื่องนี้หรือไม่ ครูมาซาโกะไม่ตอบคำถามนั้นทันที

“ทำไมพวกเธอถึงได้รู้เรื่องนั้น”

ครูถาม พออธิบายว่าเป็นข่าวลือที่ห้องวิจัยของมหาวิทยาลัย

ครูคิดว่าตกด้วยความเศร้า “ใช่แล้ว...พอตายแล้วก็เหมือนทำความสะอาดอดีตครั้งใหญ่ ทั้งเรื่องดีเรื่องร้ายก็ลือสะพัดไปทั่ว” ครูพูด

“แล้วพวกเธอก็เลยคิดว่าเรื่องนั้นน่าจะเกี่ยวข้องกับการฆ่าตัวตายนี่สินะ”

“คิดว่า...อาจเป็นไปได้”

ซาโตโกะตอบ ครูมาซาโกะพยักหน้าเล็กน้อย จีบปากยกถ้วยกาแฟขึ้นจิบ ครูพิชิซงชายังดูเป็นผู้ดีแม้ในเวลาเช่นนี้

“คุณมาคิมูระบอกว่าไม่ใช่เพราะถูกข่มขืนหรือถูกหลอก แต่มาไปกับบรรยากาศ บอกด้วยว่าที่เป็นแบบนี้ก็เพราะตัวเองไม่ดีเอง เธอมาปรึกษา คิดว่าจะบอกทุกอย่างกับโทโดตีใหม่”

อย่างที่คุณคิดเลย ซาโตโกะกับนามิกะมองหน้ากัน

“แล้วครูบอกว่ายังไงหรือคะ”

ซาโตโกะถามอย่างเกรงๆ ครูมาซาโกะยิ้มเล็กน้อย

“จงเงียบไว้ซะ ครูบอกแบบนั้น โทโดไม่รู้อะไร ไม่จำเป็นต้องงอแงไปบอกให้เขารู้สึกแย่ เหมือนคุณมาคิมูระจะเป็นห่วงว่าถึงไม่บอกเขาก็อาจสังเกตเห็น แต่ผู้ชายไม่ได้ไวขนาดนั้น ที่สำคัญ ต่อไปให้ระวังตัวไว้ก็พอแล้ว”

“ครูพูดได้ดีมากเลยคะ”

นามิกะขอบคุณ ซาโตโกะก็รู้สึกเช่นเดียวกัน เพียงแต่ตอนนี้คำขอบคุณนั้นก็ไร้ความหมายเสียแล้ว

“แล้วซาโกะยอมเข้าใจแล้วกลับไปหรือคะ”

ซาโตโกะถาม ครูมาซาโกะพยักหน้าว่าใช่

“เพราะฉะนั้นครูเลยไม่คิดว่าการฆ่าตัวตายครั้งนี้จะเกี่ยวกับเรื่องนั้นโดยตรง”

ซาโตโกะกับนามิกะถอนใจพร้อมกันราวนัดหมาย เป็นการถอนใจที่ประหลาด เหมือนจะโล่งอก และเหมือนจะผิดหวัง

“พวกเธอตั่งใจว่าจะหาสาเหตุการฆ่าตัวตายให้ได้จริงๆ เหรอ”
ครุมาซาโกะถาม ซาโตโกะรู้สึกหวั่นไหวกับน้ำเสียงเชิงตำหนิ
“พวกเรารับไม่ได้ค่ะ”

ซาโตโกะตอบชัดเจน

“เหรอ งั้นก็ช่วยไม่ได้สินะ พวกเธอก็มีสิทธิ์ที่จะทำอย่างนั้นด้วย...”
“ก็พวกเรารับไม่ได้นี่คะ”

ซาโตโกะพูดซ้ำ ครุมาซาโกะก็พยักหน้าหลายครั้ง

ทั้งสองออกจากบ้านครุมินามิซาวะ จากนั้นก็ไม่ได้พูดกันพักใหญ่
โยกไปมาบนรถไฟซึ่งขึ้นเป็นครั้งที่สี่แล้ว ซาโตโกะเหม่อมองโฆษณาบน
ตู้รถ สายตาไล่ตามคำโฆษณา แต่ไม่มีอะไรเข้าหัวเลย เรื่องของโชโกะ
คำพูดของครุมินามิซาวะ มาซาโกะ วิ่งผ่านสมองอย่างลึบสน

“คิดว่ามีความเป็นไปได้เพียงอย่างเดียว”

นามิกะเสยผมซึ่งทำจนเป็นนิสัยพลางโพล่งขึ้น

“ความเป็นไปได้...อะไรกัน”

ซาโตโกะมองใบหน้าด้านข้างของหล่อน

“ก็ความเป็นไปได้ที่การทัศนศึกษากลุ่มนั้นเป็นสาเหตุให้โชโกะ
ฆ่าตัวตาย แม้ว่าจะเลยช่วงปิดเทอมหน้าร้อนมานานแล้ว แต่คิดได้
อย่างหนึ่ง”

“อะไรเหรอ”

“ก็คือ โทโดมารุเอาตอนนี่ไง”

“โทโด...เหรอ”

โซ่วจะคิดเช่นนั้นไม่ได้ ซาโตโกะคิด เรื่องที่เกิดขึ้นตอนทัศนศึกษา
นั้น ไม่คิดว่าจะมีการเก็บเป็นความลับอย่างดีกัน ในความเป็นจริงแม้แต่
ซาโตโกะก็ยังได้ยินข่าวลือที่คุยกักราวกับเป็นเรื่องคุยเล่น ถ้าแบบนี้
เป็นไปได้มากทีเดียวที่โทโดจะไปรู้เข้า

“แล้วไงเธอ จะบอกว่าโซโกะเลยเสียใจจนฆ่าตัวตายนะเธอ”

“จะว่าไงดี โทโดอาจดำเนินห่ล่นด้วยเรื่งนั้ก็ไ้มั้ง แน่นอนอาจ
ขอเลิกกัน ถ้าคิดถึงนิสัยของโซโกะแล้วคิดว่าคงจะช็อกน่าดู”

“ถ้าเป็นนามิกะคงเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นละสิ”

“โซโกะไม่เหมือนกับฉันหรือเธอหรอกระยะ”

“แล้ว จะทำยังไงดี ต้องไปถามเพื่อเอาความจริงจากโทโดเธอ...”

ทันใดนั้นนามิกะมองไปข้างหน้าและพูดว่า “ฉันทำไม่ได้หรอกระยะ”

“ฉันก็ไม่เอาเหมือนกัน”

“ไดอารี...ไม่ได้เขียนอะไรไว้ในไดอารีเธอ”

นามิกะใช้คางชี้ไดอารีในมือของซาโตโกะ ดังนั้นซาโตโกะจึงจับ
ปกสีแดงนั้นอีกครั้ง ลองเปิดหน้าหลังปิดเทอมหน้าร้อนดู ดูเหมือนตัวอักษร
ที่เขียนว่า ‘โทโด’ น้อยลงเมื่อเทียบกับก่อนหน้านั้น

“นี่เป็นหน้าที่เขียนถึงโทโดล่าสุดเลยนะ”

ซาโตโกะเปิดหน้าวันที่ 15 ตุลาคมตรงหน้านามิกะ

‘วันอังคารที่ 15 ตุลาคม โทโดพูดถึงความฝันของเขา งานวิจัย
งานประชุมวิชาการนานาชาติ ศาสตราจารย์มหาวิทยาลัย เขาช่วยฝันแทน
ฉันด้วย จากสาวทำงานได้เป็นภรรยาศาสตราจารย์ เขาบอกว่า “เพราะ
ฉะนั้นถึงต้องเป็นเธอ” “ภรรยาศาสตราจารย์ในอนาคตต้องเป็นสุภาพ-
สตรี” พอถามว่า “ฉันเป็นสุภาพสตรีรีเปล่า” เขาตอบว่า “แน่นอน”
บอกด้วยว่า “ถ้าเป็นซาโตโกะหรือนามิกะ ต้องเสียใจด้วยที่ต้องบอกว่า
ขาดคุณสมบัติ”...เขาวางั้น’

“โอ้บ้า”

นามิกะพึมพำ ปิดตาเบาๆ

ถึงอะพาร์ตเมนต์ชิรากิโซราวห้าโมงเย็น “กินข้าวเย็นแล้วไปดื่ม
กันต่อเถอะ” นามิกะชวน ซาโตโกะรู้สึกงาตัวเองก็ดื่มได้ขนาดนี้แล้วหรือ
กระนั้นตั้งแต่การแข่งขันครั้งนั้นเธอมีโอกาสดื่มนกับนามิกะมากขึ้น

พอก้าวเท้าเข้าอะพาร์ตเมนต์ ซาโตโกะผงกศีรษะเล็กน้อยไปทางห้องผู้ดูแล คินนี่ตั้งใจจะค้างห้องนามิกะ เลยยังต้องทำตัวให้น่ารักกับผู้ดูแลไว้ แต่พอเห็นหน้าตาคุ้นเคยที่อยู่อีกด้านของหญิงวัยกลางคนผู้นั่งหน้าบูด ซาโตโกะยืนชะงัก นักสืบคนเดิม นักสืบชายามะนั่นเอง

เขากำลังคุยกับฟูรุการะ โทโมโกะ แต่พอสังเกตเห็นพวกซาโตโกะ เขามองศีรษะเล็กน้อย

“พวกคุณคานาอิครับ เดียวมีเรื่องอยากจะรบกวนหน่อยด้วยครับ”

เขาส่งเสียงมา เทียบกับเมื่อพบคราวก่อนแล้ว หน้าของเขาดูเครียดขึ้นยิ่งงไม่รู้ว่า ซาโตโกะติดใจสงสัย

“เชิญค่ะ เมื่อไหร่ก็ได้”

นามิกะตอบแล้วทั้งสองก็ขึ้นบันไดไป

“ท่าจะคุยกันยาว นักสืบคนนั้นถามอะไรโทโมโกะนะ”

หลังเข้าห้อง นามิกะพูดและกัตรีมฝีปากล่างเบาๆ

ฟูรุการะ โทโมโกะ เป็นนักศึกษาปีสาม อยู่ห้องข้างซ้ายติดกับห้องของโซโกะ เพราะเธอไปเที่ยวก่อนจะพบศพโซโกะ ตำรวจจึงยังไม่ได้สอบปากคำเธอ

“ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรหรอก ก็วันนั้นหลอนไม่อยู่ วันนี้เลยแค่มาถามมั้ง”

“แต่บรรยากาศไม่ใช่แบบนั้นเลยนะ ซาโตโกะเองก็คงสังเกตเห็น”

นามิกะโยนกระเป๋าทิ้งเสร็จ

“ดื่มชามั้ย” เธอถาม

ขณะเตรียมถ้วยชา ได้ยินเสียงผู้ดูแลเรียกจากใต้บันได นามิกะถามว่า “ที่นั่นดื่มมั้ย” พลังไฟส่องเท้าตะเคินออกไป ซาโตโกะไม่เข้าใจความหมายนั้นในทันที แต่พอได้ยินเสียงชายามะเดินขึ้นบันไดมา จึงรู้ว่าเธอหมายถึงสถานที่

“ขอโทษนะครับ”

เขาเดินตามหลังนามิกะเข้ามา เกาติระชะพลางถอดรองเท้า ซาโตโกะ เห็นเสื้อนอกสีเทาของเขาแล้ว คิดว่าคนคนนี้มีแต่ชุดนี้หรืออย่างไร

“คุยกับคุณฟูรุทาวะเสร็จแล้วหรือคะ เหมือนคุยกันนานมากเลย”

นามิกะถามเพื่อหยั่งเชิงชายามะ “ครับ ก็...” เขาได้แต่ตอบอย่างกำกวม

“จริงๆ แล้วอยากถามเรื่องคืนวันที่คุณมาคิมูระฆ่าตัวตายอีกครั้งครับ”

“กลางคืนหรือ”

นามิกะมองไปทางซาโตโกะ แล้วเบนสายตาคลับมาที่ชายามะ “หมายความว่ายังไงคะ”

นักสืบหยิบสมุดบันทึกปกดำออกมาด้วยท่าทางวางมาด

“คืนนั้น คุณกลับมาที่อะพาร์ตเมนต์ และเคาะห้องของคุณมาคิมูระ ทันทีใช่ไหมครับ”

เขาอ่านคำให้การครั้งก่อน นามิกะมองเขาแล้วพยักหน้า

“เวลาคือ เอ่อ...”

“ห้าทุ่มค่ะ”

“ใช่แล้ว ตรงนั้นก็เลยอยากถามครับว่า ตอนนั้นประตูล็อกอยู่แน่นไหมครับ”

“กุญแจหรือคะ...”

นามิกะหลุบตาเล็กน้อยคิดถึงคำถามของชายามะ แต่พอดำหนดไปมองเขา “จำไม่ผิดค่ะว่าล็อกอยู่ เพราะได้หมุนลูกบิดไปมาแต่เปิดไม่ได้ค่ะ” หล่นตอบ

“ไม่ผิดแน่นอนครับ ไม่ได้หลงคิดไปเองนะคะ”

“ไม่ผิดค่ะ”

นามิกะพูดชัดถ้อยชัดคำราวกับจะแสดงความไม่สับสน

“หลังจากนั้น ไม่มีเสียงอะไรที่ห้องของคุณมาคิมูระเลยหรือครับ”

อย่างเช่นเสียงคนเดินหรือเสียงเข้าออกอะไรทำนองนี้...”

“เปล่านี่คะ คิดว่าไม่มีค่ะ คือนั่นฉันก็อยู่จนดึก แต่มีมเหล่าอยู่นะ เพราะฝ้าสังเกตห้องของโซโกะอยู่ ถ้ามีเสียงอะไรต้องรู้แน่ค่ะ”

“ขอโทษนะครับ คุณตื่นอยู่ถึงประมาณกี่โมงครับ”

“ราวตีหนึ่ง...เห็นจะได้ค่ะ”

ชีวิตประจำวันของนามิกะคงประมาณนั้น ซาโตโกะฟังอยู่ข้างๆ อย่างเข้าใจ

“อย่างนั้นหรือครับ”

ชายามะส่งเสียงหม่น หลบตามองสมุดจดสีดำ ปิดปากเงียบอย่างครุ่นคิด

“เอ่อ มีอะไรหรือคะ”

ซาโตโกะพูดแทรก แต่นักสืบสายหน้าและพูดอย่างระมัดระวัง “เปล่า ไม่มีอะไรครับ เรื่องนี้ขอรับรองอย่าได้ไปบอกใครนะครับ” ว่าแล้วเขาก็ปิดสมุดจด

ขอบคุณมากครับ ขอตัวก่อนครับ ว่าแล้วชายามะก็ลุกขึ้น แต่นามิกะคว้าแขนขวาของเขาไว้

“เดี๋ยวลี หมายความว่ายังงัยช่วยอธิบายหน่อยได้มั๊ยคะ เกี่ยวกับเรื่องที่ถามคุณฟุรุทากะมาใช่ไหมคะ”

แต่ชายามะมีสีหน้าปวดหัว

“ตอนนี้ยังบอกไม่ได้ครับ แต่ไม่นานอาจถึงเวลาต้องบอกก็ได้” เขาสลดมือเธอออก

“ถ้าคุณนักสืบไม่ยอมบอกละก็ ฉันจะไปถามคุณฟุรุทากะเองก็แค่นั้น”

ซาโตโกะพูดกับแผ่นหลังของนักสืบผู้กำลังใส่รองเท้า เขามองคิดหัวทำาลังเลแวบหนึ่ง แต่แล้วก็กลับมาเป็นใบหน้าใจดีเหมือนเดิม เขาบอกว่า “แล้วแต่คุณครับ” แล้วคำนับพวกหล่อนครั้งหนึ่งก็ถอนหายออกจากประตู

ไปโดยไม่หันกลับมา

พอได้ยินเสียงร้องเท้าซึ่งเดินอย่างระมัดระวังลงบันไดไปแล้ว
ซาโตโกะและนามิกะเดินออกมาที่โถงทางเดินราวกับนัดหมายโดยไม่ต้อง
พูดอะไร และนามิกะเคาะประตูห้องฟุรุกาว่า โทโมโกะ อย่างไม่ลังเล
เสียงวงนอนตอบกลับ ตามด้วยเสียงปลดล็อก

“อ้าว รูนพี่”

โทโมโกะอยู่ในชุดกีฬา แต่เห็นเลยว่ากำลังสับสน เพราะผมยุ่งเหยิง
ไปหมด

“ขอเข้าไปนะ”

นามิกะเข้าไปโดยไม่รอคำตอบของโทโมโกะ ซาโตโกะตามหลัง
พวกหล่อนคงทำแบบนี้เป็นประจำ โทโมโกะไม่ทำที่รังเกียจจริงจน

“ไปโทโฮ¹ มาเหร่อ”

เมื่อเห็นห้องของฝากซึ่งกระจายอยู่มุมห้อง นามิกะจึงถาม พอเห็น
ก้อนสี่เหลี่ยมค้อนพิมพ์ชื่อ ‘ฟาร์มโคอิโ’ ซาโตโกะก็เข้าใจ

“ใช่ จริงๆ ตั้งใจจะเข้าไปฮอกไกโดด้วย พอดีโดนเด็กหนุ่มมหา’ลัย
N มาชวน แถมยังแกล้งตีบีเอ็มดับเบิลยูด้วย พวกเด็กหนุ่มนั้นบอกว่าจะ
ไปฮอกไกโดด้วย เหมาะจะมาก แต่นั่งมีโยโกะบอกว่าต้องสอบซ่อม...”

“แล้วนักสืบถามอะไรเธอ”

นามิกะถามก่อนที่นิสัยขี้คุยของโทโมโกะจะเริ่มได้ที่ โทโมโกะยื่น
ริมฝีปากอย่างไม่สบอารมณ์

“พี่โทโกะเสียไปแล้วใช่ไหม เรื่องคือนั้น ฉันเพิ่งได้ยินตอนกลับมา
เมื่อกี้ ยังตกใจหมดเลย คุณป้าบอกว่า “นักสืบบอกให้ติดต่อไปด้วย” พอ
ติดต่อไปนักสืบคนนั้นก็มา ดูท่าทางเป็นเรื่องเป็นราวดีนะเด็กหนุ่มคนนี้”

¹ โทโฮ เป็นอนุภูมิภาคของญี่ปุ่น แปลตรงตัวว่า “ทิศตะวันออกเฉียงเหนือ” มีดินแดนครอบคลุมพื้นที่หนึ่งในสี่
ทางเหนือของเกาะฮนชู

หล่อนพูดราวกับฮัมเพลง ที่เรียกว่าคุณป้าคงหมายถึงผู้ดูแลคนนั้น และแม้แต่ผู้ชายอายุมากกว่าหล่อนยังอยากเรียกว่า ‘เด็กหนุ่ม’ ทำให้ซาโตโกะหวนคิดถึงช่วงเวลาแบบนั้นของตัวเอง เมื่อปีสองปีก่อนซาโตโกะและนามิกะก็เป็นแบบนี้เหมือนกัน

“หนังสือพิมพ์แถบโทโฮซุไม่ได้ลงข่าวนี้หรือไง”

“ไม่รู้สิ ก็ไม่อ่านหนังสือพิมพ์อยู่แล้วนะ”

โทโมโกะพูดราวกับจะไอ้อวดแล้วยิ้ม

“แล้วคือนั่นเกิดอะไรหรอ”

“ก็ไม่ได้มีอะไรมากมายหรอกนะ”

นามิกะหยิบบุหรี โทโมโกะยื่นกระป๋องผลไม้เปล่าให้พลางบอกว่า

“คือนั่นพี่นามิกะเคาะประตูห้องพี่ไซโกะไข่ม้อยละ ความจริงก่อนหน้านี้ฉันหนีไปหาพี่ไซโกะ แต่ไฟปิดอยู่ มีดด้วย ยืนเรียกอยู่ตรงทางเข้า แต่ไม่มีเสียงตอบ มาคิดดูตอนนี้ นั่นเป็นตอนหลังฆ่าตัวตายแล้วสินะ”

โทโมโกะเป็นคนอารมณ์ขึ้นลงรุนแรง เมื่อก็ยังยิ้มเห็นฟันขาวอยู่หยกๆ “ถ้าตอนนั้นฉันสังเกตเห็นอาจช่วยพี่เขาได้ทัน” ช่วงสุดท้ายพูดปนสะอื้น

“เดี๋ยวนะ ไฟปิดอยู่อย่างนั้นหรอ”

“ไซลิ ยังไม่ตึกเลย รู้สึกแปลกๆ อยู่...”

“คูมิดไปรีเปล่า น่าจะมีแสงไฟลอดจากช่องประตูนี่นา”

ซาโตโกะถามย้อนความทรงจำตอนตัวเองพบศพ

แต่โทโมโกะกลับเอ่ยต่อในเรื่องที่น่าตกใจยิ่งขึ้น

“ช่องประตูหรอ ไม่เห็นเกี่ยวกันเลย ก็ฉันเปิดประตูแล้วยืนเรียกพี่ไซโกะนะ กุญแจหรอ ไม่เห็นล็อกสักหน่อย”

ฆาตกรรมหิมะ พระจันทร์ ดอกไม้ 卒業-雪月花殺人ゲーム

อิงาชิโนะ เคโกะ เขียน

บัณฑิต ประดิษฐานวนงษ์ แปล

Sotsugyou

© 1986 Keigo Higashino. All rights reserved.

First published in Japan in 1986 by Kodansha Ltd., Tokyo.

Publication rights for this Thai edition arranged through Kodansha Ltd.

พิมพ์ครั้งที่ 1 กุมภาพันธ์ 2563

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ ไคฟูกุ บริษัท บุ๊ค ไทม์ จำกัด

ISBN 978-616-14-0308-9

เคโกะ, อิงาชิโนะ.

ฆาตกรรมหิมะ พระจันทร์ ดอกไม้.- กรุงเทพฯ : บุ๊ค ไทม์, 2563.

300 หน้า.- (คางะ เคียววิจิไร).

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. บัณฑิต ประดิษฐานวนงษ์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0308-9

ประธานกรรมการบริหาร

กรรมการผู้จัดการ

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

บรรณาธิการเล่ม

ผู้ช่วยบรรณาธิการ

ออกแบบปกฉบับภาษาไทย

ศิลปกรรม

พิสูจน์อักษร

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายประสานงานโรงพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

จินตนา เฉลิมชัยกิจ

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ลลิตรา วรสุมาวงษ์ นิเวชะระ

วรุตม์ ทองเชื้อ

ชลภา เจริญวิริยะกุล

นันทวัฒน์ สกลกุล

รุจี บุญยมาลิก

มนัส เหมาะสม

Vinussa

แคตนิป

อัคคณัฐ ชุมนุช

มนัญชยา ศิริวงษ์, อุดร ปัญญาชัย

สุรินทร์ บุญณา

สายส่งสุภาพใจ บริษัท บุ๊ค ไทม์ จำกัด

214 ซ.พระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด เขตจอมทอง

กทม. 10150

โทรศัพท์ : 0 2415 2621, 0 2415 6507

พูดคุยและติดตามข่าวสารผลงานของ ฮิงาชิโนะ เคโงะ ได้ที่

 DaifukuPUB

 Higashino Keigo FC Thailand

ฤดูใบไม้ผลิปีที่ 4 ในชีวิตมหาวิทยาลัย
อีกเพียง 5 เดือนก็จะสำเร็จการศึกษา
กว่า มาคิมูระ โฮโกะ นักศึกษาหญิงชั้นปี 4
ถูกพบเป็นศพที่ห้องพักในอะพาร์ตเมนต์หญิงล้วน

จากสภาพการณดูเหมือนเป็นการฆ่าตัวตาย แต่มีบางอย่างผิดปกติไป
ไอฮาระ ซาโตโกะ เพื่อนสนิทจึงร่วมมือกับ คางะ เคียวอิจิโร่
และเพื่อนในกลุ่มสืบหาความจริงจากไต่อรีที่ทิ้งเอาไว้
การตายในห้องพักซึ่งล็อกกุญแจจากด้านใน
เป็นการฆ่าตัวตาย หรือเป็นการฆาตกรรมกันแน่
ขณะที่สืบสวนยังวนอยู่ในปริศนา ก็เกิดคดีที่สองเกิดขึ้น
หนึ่งในกลุ่มเพื่อนเสียชีวิตขณะร่วมพิธีน้ำชา...

ผลงานเปิดตัวนายตำรวจคางะ เคียวอิจิโร่
กับการไขคดีแรกตอนเขายังเป็นเพียงนักศึกษา!!

นิยายสืบสวน คางะ เคียวอิจิโร่ คดีที่ 1

ISBN 978-616-14-0308-9

SN 0022

www.booktime.co.th

290.-

@DaifukuPUB